

12

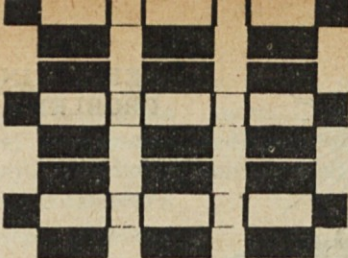
DUHOVNO
ŽIVLJENJE

1967 | XXXIV

LA VIDA ESPIRITUAL

Birmovalec, birmanci, botri in rojaki med prvo slovensko sveto birmo, ki je bila na praznik Kristusa Kralja, dne 29. oktobra 1967, v ukrajinski stolnici v Buenos Airesu, 200 m od Slovenske hiše

---

PRAZNIK BREZ KRUHA IN BREZ OTROK

- 30% človeštva zaužije 80% vse hrane na zemlji.
- v nekaterih deželah plovica prebivalstva ne doživi petnajstega leta,
- dve tretjini ljudi na zemlji strada,
- newyorškim papagajem je na razpolago šola za govorjenje, istočasno pa je na svetu 600 milijonov otrok brez šol,
- k nam pride avto, ki odpelje ostanke jedi, v Kalkuti (Indija) pa pride zjutraj smetarski voz, da odstrani trupla tistih, ki so ponoči od lakote pomrli,
- če tam kdo povozi psa, se otroci stepejo, da dobe med zobe košček mesa ali kost,
- za božične in novoletne praznike bodo nekateri umirali od lakote, drugi pa zaradi požrešnosti!

... tam so otroci in ni kruha, pri nas kruh je, pa marsikje po lastni volji ni otrok, ki bi ga jedli. V to se predvsem zamislimo na sveto noč, ob pogledu na božjega Otroka v jaslicah:

... kaj bi bilo, če bi Jezus rekel: „Ne bom postal otrok! Potem ne bi bilo ne prvega ne en tisoč devetsto sedeminšestdesetega božiča.“

... kaj bi bilo, če bi Marija rekla: „Nočem biti mati Jezusova!“ Potem Beseda ne bi meso postala in ne bi med nami prebivala.

... kaj bi bilo, če bi vsi ljudje rekli: „Nočemo več otrok!“ Potem bi na svetu v sto letih ne bilo ne joka ne smeha ne življenja!

O božiču mislimo na tiste otroke, ki bodo z nami jedli potico; na tiste, ki bodo za božič od lakote umrli; na tiste, ki bodo z veseljem rojeni in sprejeti; — in posebej na tiste, ki niso zaželjeni in bodo morali pred rojstvom umreti!

Naj nam ne Buenos Aires ne druga velemesta ne vzamejo smisla in poguma za tisto ljubezen do nerojenih in rojenih otrok, o kateri nam priča in katere od nas pričakuje Otroka iz preprostega Betlehema. J. Re.

VSEBINA MEDNARODNEGA v SOŽITJA

Človeštvo je čudovito organizirana družba. Prejšnje razmišljanje (DŽ, okt.) je veljalo, kako Cerkev odgovarja na pričakovanje vsega človeštva, ko ga zlasti po II. Vatikanskem koncilu vodi v nova razmerja med narodi in posamezniki. Navajali smo, da se je v naših časih v okvirju Cerkve sprožil nov humanizem, znanilec in hkrati nosivec nove vsebine za urejanje vseh zadev ne samo med krščanskimi narodi, ampak med vsemi narodi zemeljske oble. Cerkev hoče skupno z vsemi narodi poiskati globlje, metafizične temelje za sožitje, gre za naravnimi danostmi v človeški družbi. Isto se more opazati pri raznih podobnih političnih ali ideoloških stremljenjih

— tudi neverskih —, toda nikjer ni toliko prisotna vsebina spoštovanja do mednarodnih vrednot, kakor ga Cerkev kaže do vseh narodov in vsega človeštva. Razni sistemi in režimi terjajo najprej bodisi organizacijsko povezanost pred idejno usmerjenostjo (totalitarizem), najdejo se pa med nami tudi taki, ki najprej žele popolno miselno podreditev osebne svobode samo eni ideji, češ da vzvišenost te zgolj človeške ideje (marksizem) terja odpoved lastni, notranji, metafizični svobodi v korist socialni ureditvi, ki da bo po tej poti najboljše uredila usodo narodov in posameznikov. Če je kdaj kje res pri tem kaj idealizma ali vneme, kako socialno pomagati človeštvu,

pa se nazadnje tako gledanje izcimi v togo brezdušnost in pogosto celo nečlovečnost, saj se komunizem označuje za najbolj nečloveško ideologijo v zgodovini človeštva.

Sleherna metafizična usmerjenost — tudi poganska — je nazadnje uspešna, ker je na njenem dnu

v tej ali oni obliki prisotna naravna ljubezen, ki zamore končno edina pravilno uravnati sožitje med narodi in posamezniki.

I

Dejansko pa sedanja skrb Cerkve služiti tudi na področju ureja-

Vsebina mednarodnega sožitja — ni to vsebina božiča? ... pokazala se je ljudomilost Boga, našega Zveličarja, v njegovi oblasti je usoda narodov

nja mednarodnih razmerij ni tako nova. Od vsega početka je Cerkev pomagala človeštvu in narodom, da so se pravilno organizirali v telesa, dele mednarodne skupnosti. V zgodnjem srednjem veku je Cerkev posegala na tem področju naravnost s sakralnimi dejanji, ko je vladarje kronala ali jim v njihove prestolnice v znak priznanja pošiljala cesarske in kraljevske krome. Posegi Cerkve za reševanje miru in uvajanje prave blaginje se že v zgodovni stoletij niso omejevali samo na krščanske narode. Tako so znani poskusi papeža Aleksandra VI., ko je šlo za ureditev težavnih odnosov med raznimi pretendenti na sultanovo mesto v Carigradu. Uspešno je posredoval. Povsod je Cerkev pomagala narodom pri gradnji lastnih političnih ustanov in čim bolj je rasla višina kulture in civilizacije, tem bolj se je Cerkev prilagajala potrebam in načinu za izkazovanje pomoči. Tako so tja do konca 18. stoletja papeži urejali sporne zadeve med državami v Evropi, nanjo so se obračali vladarji za razsodbo papežev v spornih zadevah glede meja in vplivnih območij. Ko so evropski vladarji začeli kolonizirati nove kontinente, je mnogo dodelitev raznih interesnih sfer bilo prepuščeno razsodbi strokovnjakov, ki jih je izbral papež ali rimska kurija.

Po vdoru racionalizma in potem pozitivizma je po svetu zavel mrzel piš laicizma. Papežu je bila odvzeta cerkvena država z name-

nom, da se vpliv Cerkve popolnoma omeji zgolj na versko, pastirsko področje. Verjetno nobeno stoletje v zgodovini Cerkve ni bilo njej tako nasprotno, kakor ravno 19. stoletje, ki se rado naziva liberalno, torej stoletje svobode, a so jo Cerkvi hoteli merititi z vatli. Pa se je kmalu izkazalo, da njene prisotnosti, ugleda in vpliva ni mogoče zatreti. Ko so bili v zapadni Evropi na vladi svobodomiselnih režimih, je bil npr. Leon XIII. zaprosen za presojo važnih spornih zadev na iberškem polotoku in njegova razsodba je obveljala.

Izredno mnogo sledov moderne aktivnosti na mednarodnem področju je zapustila Cerkev v času, ko je bil papežev državni tajnik kardinal Rampolla — na polju mednarodnih odnosov bi ga mogli smatrati za predhodnika velikih idej o mednarodnem sožitju, kakor jih je postavil na dnevni red II. Vatikanski koncil in se sedaj počasi uvajajo v stvarnost. Premnogo jih je, da bi mogli vsi hkrati že kar nakrat roditi prve oblike uresničevanja.

II.

Osnovni pojmi za uveljavljanje novih pogledov na mednarodno življenje so že obseženi pred koncilom v okrožnici papeža Janeza XXIII. Mir na zemlji in priprava za njega. Moglo bi se reči, da je prav ta okrožnica dvignila Cerkev visoko nad vse idejne in organizacijske tokove moderne družbe. Če je bila listina o Organizaciji zdru-

ženih narodov v letu 1945 temeljna za uvedbo pravega razmerja med narodi na načelih mednarodnega prava, je bila okrožnica Facem in terris osnova za duhovno poglobitev in prepojitve vsega mednarodnega sožitja v službi miru, ljubezni. Cerkev je narodom in njihovim predstavnikom prepustila, da naj si postavljajo zakone in določbe za urejanje spornih zadev, vse njihove sklepe pa je prežela z načeli, ki danes ponekod uvajajo novo dobo humanizma, drugod pa že streme naravnost za religioznimi sestavinami v miselnosti narodov ali ljudi, ki so pri tem lahko celo pripadniki raznih ver, celo pogani ali pa končno celo neverniki, in jih more tak tok zajeti že pod pogojem, ako slede naravnim ukazom svoje vesti.

Tako zamoremo razumeti, zakaj je Cerkev in v njenem imenu papež danes osrednja osebnost pri urejanju osnov za srečnejše mednarodno sožitje. Ni treba seči daleč po dokazih: Pavel VI. je bil v Indiji, New Yorku, Carigradu in pri njem je bil v Vatikanu predsednik Sovjetske zveze Podgorny in k niemu zahajajo vladarji ali predsedniki držav, ki so muslimanske vere ali poganj.

To so v nekem oziru res dogodki revolucionarne vsebine. Marsikdo se je pri tem ali onem dogodku ustrašil, drugi pa so spet zapeli hvalnico, ki je bila pretirana. Pri pouku diplomatske zgodovine se rado poudarja, da ima Cer-

kev najboljšo diplomacijo in če je kak državnik hotel biti o čem pravilno usmerjen — še danes —, se rad obrača na vire, blizu Vatikana.

Najtežje je pri tem z vprašanjem potrpežljivost, kakor je sploh najlepša in najpomembnejša lastnost v mednarodni politiki znati čakati, biti skromen v lovu za uspehi, biti previden pri presoji zadev, ki so na prvi pogled izredno enostavne ali imajo 'načelne ukrepe kar na dlani.

Vendar smo danes v marsičem zelo napredovali. Kar se je nekoč gradilo stoletja, se mora danes odrediti vnekaj dneh, kar se je včasih oznanjalo kot trajno, se v naših časih podre po nekaj več ali manj vidnih, kratkih uspehih. Med vatikanskimi diplomati se je uveljavila maksima „Nil mirari — ničemur se ne smemo čuditi“, in samo na ta način je možna pravilna presoja vseh okoliščin in podrobnosti.

Seveda pa je glavna težava ali

Molitveni namen:

Splošni: da bi med narodi nastalo resnično bratstvo, ki bo slovelo na medsebojnem zaupanju.

Misijonski: da bi vsi verniki sodelovali pri misijonskem delu Cerkve.

Za domovino: da bi bratstvo med narodi pomagalo rešiti slovenske koristi na Koroškem, Primorskem in v Kanalski dolini.

---

tudi prednost, da se je treba pri vseh zadevah mednarodnega delovanja Cerkve zavedati, da jih urejajo in odpravljajo osebnosti, ki so predvsem ljudje. Po svojih pogojih in zunanjih prednostih je diplomacija zavita v nek blesk posebnega sijaja ali skrivnosti in pogosto njeni učinki niso takoj vidni in potek razpravljanj ni niti najmanj prozoren. Tudi se je delo vatikanske kurije raztegnilo na vse kontinente, zlasti pa proti vzhodu. Mnoga izmed teh področij so bila stoletja zaprta za evropski vdor. Preden bo tam delo uspešno, se morajo pogoji zanj prepojit z dobrinami in navadami tamošnjih civilizacij. Tudi ni izključeno, da so kakšne sodbe Cerkve in njenih predstavnikov prezgodnje ali nepopolne, zlasti glede nekaterih mladih, novih narodov v Evropi, ki stopajo v okrilje cerkvene mednarodne aktivnosti brez državnih tradicij in nikakor ni čudno, da se toč ali tam pripete nerodnosti ali pomote, seveda niti najmanj hote-

ne po Cerkvi in njenih predstavnikih.

Cerkev torej gradi novo vsebino mednarodnega življenja s krščanskim, to je ves svet objemajočim humanizmom, in moremo reči, da ji danes ves svet odpira svoje srce. Najtežje bo pač sožitje z materialističnim sistemom... Toda ali niso bili izgledi enako ničevi, ko je Cerkev morala živeti ob liberalnih in laičnih sistemih — in ti so se preživeli, Cerkev pa je človeštvu iz vsake dobe ohranila, kar je bilo zanj najbolj koristno in bogato.

Nas more zanimati, kakšno bo vplivanje te z novim humanizmom prepojene politike na razvoj pri mladih narodih v Evropi in po drugih kontinentih. Nekateri izmed njih si svojo mednarodno pomembnost šele oblikujejo, po njej streme. Vendar bi razmisljanje o tem zamoglo biti že posebno poglavje, poglavje zase.

Ruda Jurčec

Konzorcij, uredništvo in uprava „Duhovnega življenja“ želijo rojakom, bravcem in sodelavcem lepo doživeti božič in srečen začetek leta 1968 — z željo, da bi se vedno bolj približali idealu pokoncilskega izseljenskega Slovenca v Argentini!

ZLOMLJENA KLJUČNICA

Božična zgodba današnjih dni

Vlak je drdral preko zasnežene ravnine. Lokomotiva je pela svoj enakomerni takt in urno hitela naprej. Tu in tam je zaukala, kakor da se tudi ona z ljudmi dobre volje veseli Jezusovega rojstva. Bil je božič.

Pavla je sedela v tretjem vagonu pri oknu. Sama zase. Do doma ima še štiri postaje, pa se lahko brez skrbi prepusti svojim mislim. Iz božnišnice se vrača. Obiskala je moža in otroka.

Pred petimi leti je bila v tem času, o božiču, še dekle. Pripravljala se je na poroko. Maks je bil postaven fant iz dobre družine. Imel je lepo službo.

Vse je bilo Pavli na Maksu všeč, le eno jo je bolelo. Brezverjen je bil. „Obračunal sem s temi rečmi, ko sem v mestu obiskoval ekonomsko šolo,“ je večkrat dejal.

Ko je Pavli prvikrat spregovoril, da bi rad svoje življenje povezal z njenim, mu je ona odkrito povedala: „Ne vem, če sva za skupaj. Saj sam vidiš. Jaz bom hotela v cerkev, ti mi boš pa branil. Jaz bom molila, ti se mi boš posmehoval. Ali boš sploh dal otročka krstiti?“

Maks je vedel za njeno vero. Toda cenil je njeno pridnost in poštenost. Težko si je zamišljal svoje življenje brez nje. Vedel je tudi, da je marsikatera verna, dokler je de-

kle, ko pa dobi moža, ki je drugačnega mišljenja, kmalu vse pozabi. Računal je, da bo tako tudi z njegovo Pavlo. Zato ji je brez mnovega razmišljanja pred poroko obljubil, da se ne bo nikoli vtikal v zadeve njenega prepričanja, če bo ona v teh rečeh njega pustila pri miru.

Pavla je sprejela njegovo obljubo. Ljubila ga je z vsem bitjem. Potihem je upala, da ga bo s pravim postopkom sčasoma pripeljala nazaj k Bogu. Vsekakor pa je imela trdno voljo, ostati Bogu zvesta.

Toda že ko je šlo za poroko, ni dosti manjkalo, da se ni vse skupaj razdrlo. Pavla je hotela v domači cerkvi z oklici, Maks pa seveda nikakor ne. Končno je vsak nekaj popustil in poročila sta se brez oklicev na Brezjah.

Po poroki sta se obadva izogibala razgovorov, o katerih sta vedela, da bi jima kalili srečo prvih mesecev zakona. Oba pa sta tudi čutila, da ta molk ne bo mogel dolgo trajati.

Začel je on. Tu in tam ji je vrgel pikro besedo glede nedeljske maše. Nekajkrat se je naredila, kakor da ne sliši, potem je pa le odvrnila:

„Namesto da bi šel z menoj, kakor te je mama učila, pa še mene odvrčaš.“

„Kajpak, s teboj bom hodil v cerkev. Potem mi pa kar drugo službo priskrbi!“

„Zakaj si pa nisi ti izbral drugo ženo? Saj sem hodila k maši, preden si me poročil. In na obljubo: ali si že pozabil?“

„Pavla, ne kregajva se. Saj si pametna žena. Poskusi me razumeti. Če hočeš, veruj, toda veruj sama zase. Javno tega ne kaži. Težave mi povzročáš s svojim zahajanjem v cerkev. Saj veš, moji kolegi...“

„Da, tvoji kolegi! Ali so ti oni več ko žena? Tvojim kolegom na ljubo naj tvoja žena zataji Boga in dušo? In vse, kar ji je v življenju sveto? Če želiš, da razumem jaz tebe, poskusi razumeti ti mene!“

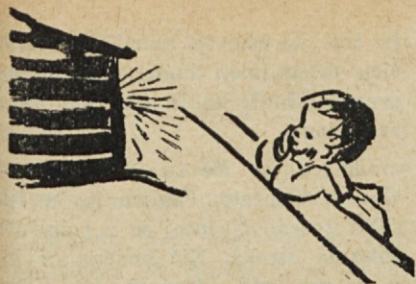
„Že vidim, da s teboj nikamor ne pridem.“

Tako je bilo prvič. Potem še dostikrat podobno.

Kako gladko bi jima teklo življenje. V vsem sta se lepo skladala. Bila sta kakor ustvarjena za skupaj. Kar je eden rekel ali hotel, je bilo drugemu vedno po volji. Toda glede prepričanja sta vztrajala vsak pri svojem. Kako se bo le to nadaljevalo? In končalo?

Pavla je ob misijonu spovedniku vse razodela. Odobril je njeno vztrajnost in odločnost, svetoval pa ji je, naj se izogiba preprirov. Naj se skuša živeti v možev položaj in naj niti doma niti v javnosti brez potrebe ne naglašá svojega prepričanja. Naj se potruđi, da se bo mož počutil čim bolj domačega in da mu v vseh rečeh po možnosti ustreže. Predvsem pa naj za moža molí, po zg'edu tolikih krščanskih žena.

Ravnala se je po teh navodilih. Trudila se je ugoditi možu, kjer in kakor je najbolje znala in mogla. molila je zanj vsak dan, toda vse je kazalo, da brez uspeha.

Tako je prišel lanski božič. Pravzaprav je bilo na sveti večer. Maks se je pozno vrnil iz službe. Bil je izredno slabe volje. Čez dan je razmišljala, ali bi ga prosila, da ji dovoli iti k polnočnici pa je opustila vsako upanje. Še bolj bi ga razdražila. Med večerjo je večinoma molčala. Kar je bilo besed, so bile pikre in zbadljive.

Ko se je najedel, je odšel v dnevno sobo. Na mizi je zagledal škatlo.

„Kaj pa imaš tukaj?“ je vprašal in razmotaval papirje v škatli.

„Saj vidiš. Jaslice pripravljam. Danes je sveta noč.“

„Ta je pa lepa. Še jaslice mi boš delala v hiši. Tega pa ne pustim. Vse, kar je prav. Na, tu imaš svoje jaslice!“

Sunil je z roko škatlo, da je padla na tla. Figurice so se razletele po podu. Pavla je objokana hitela pobirat.

„Ubogi pastirčki, uboge ovčke! Kaj ste žalega storili mojemu možu, da vas po tleh meče? Pa Jezušček! Joj, vso glavico imaš obtolčeno. In tu je sveti Jožef, pa brez leve roke. Kam je le odletela?“

Devala je stvari nazaj na mizo in očitala možu:

„Tako se je veselil Milanček, da bo videl naše jaslice, sedaj si pa vse pokvaril. Ali ne privoščiš svojemu otroku nedolžnega veselja? Ko si imel ti tri leta, si doma pri starših užival božično veselje, svojemu otroku, ki jih ima prav toliko, pa to veselje odrekaš!“

Mož je uvidel, da se je prenaglil. Spomin na božič mu je bil v duši vedno svetel. Jezuščku gotovo ni imel namena opraskati obraza in tudi svetemu Jožefu ni hoté roke odlomil. Toda da bi se ponižal pred ženo in priznal svojo krivdo, tega pa ne.

„Spravi te reči, kamor hočeš. Toda jaz jih v sobi ne bom gledal, da veš!“

In tako so tisti božič poškodovane jaslice samevale globoko v omari. zadelane z obleko. Milanček je drugo jutro zastonj spráševal mamico, kje so ovčke in pastilcki.

Tako je bilo lani za božič.

„In letos? Kako nepričakovano je vse prišlo! Kakor vsaka nesreča.“ Pavla je tako glasno zavzdihnila. da so se ljudje v vagonu kar spogledali. Pavla je pa naprej obujala sveže spomine:

„Snoči je bilo, prav ob tej uri. Otroci so se sankali na bregu za njihovim blokom. Tudi Milanček je bil med njimi. Nenadoma se je zaslíšalo vpitje in jok. Bil je Milančkov glas! Mož je stekel po stopnicah. Ni čudno, ko je pa naravnost

za'ljubljen v tega svojega prvega otroka. In prav je imel, da je tekel. Sosedov Peter je namreč vzel Milančka na svoje sanke in z vso brzino sta se spustila po največji strmini. Zadelu sta v štor, ki je bil skrit v snegu. Sanke so zahreščale in zletele na eno stran, onadva pa na drugo. Milanček je imel ves opraskan obraz in iz ust mu je tekla kri. Poskušal je vstati in jokal na vse grlo. Oče ga je vzdignil in odnesel v stanovanje. Toda morala je priti še druga smola. Preveč je hitel po stopnicah, pa ker se mu je na petah nabral sneg, mu je na vogalu spodletelo. Otroka je hotel na vsak način obvarovati ponovnega padca, pa je zelo nerodno padel na levo stran. Pobra' je sebe in otroka, toda samo z desnico. Z levo ni mogel. Bolela ga je. Medtem je že prišla ona, Pavla, in obema pomagala v kuhinjo. Zdravnik, ki je stanoval na drugem koncu istega bloka, je kar sam prišel. Ugotovil je pri otroku poleg manjših poškodb po obrazu lahen pretres možganov, pri očetu pa zlom leve ključnice. Oba je rešilni avto takoj odpeljal v bolnišnico.

Tako je ostala Pavla z malo Pavlico sama doma. Otroka je spravila spat, izmolila vse tri dele rožnega venca, kakor je bila navajena za sveti večer v domači hiši, potem pa je vzela v roko božično številko „Družine“. Toda brati ni mogla. Misli so ji bile neprestano v bolnišnici, pri možu in pri Milančku.

Nato se je odpravila k polnočnici. Vedela je, da to noč tudi on bedi.

In trpi. O čem le razmišlja? Bolečine mora imeti hude. Ali jih zna prenašati? O, ko bi jih znal darovati Bogu.

Danes je šla z dopoldanskim vlakom v mesto. Pavlico je izročila dobri sosedu. Najprej je v bolnišnici obiskala otroka. Nič hudega ne bo, jo je potolažil zdravnik. Čez nekaj dni bo že doma.

Potem je šla k možu. Pričakoval jo je in se razveselil njenega obiska. Dolgo je slonela ob njegovi postelji in mnogo sta si imela povedati. Bil je nepričakovano mehek skoraj raznežen. Takšen že dolgo ni bil.

Ko je hotela oditi, jo je prosil, naj se skloni nekoliko bliže k njemu. Zašepetal ji je:

„Še več. Pavla, kaj je bilo lani na sveti večer? Ko sem prevrnil tiste figurice. Saj si mi že oprostila, kaj ne da? Ponoči, ko nisem mogel spati, mi je nenadoma prišlo tako živo v spomin, kakor da je bilo ne pred letom ampak včeraj. Poslušaj. Ali nisi takrat, ko si jih pobirala, rekla, da je imel Jezušček obtolčeno glavico in svetemu Jožefu, da je odletela leva roka? Poglej: Najin Milanček ima obtolčeno glavico in jaz

imam zlomljeno ključno kost na levi strani! Kaj praviš k temu?"

Pavla je molčala. Maks pa je nadaljeval:

„Ali si postavila jaslice? Letos ti jih ne morem prevrniti.“

„Nisem, Maks. Saj veš, da kolikor morem, spoštujem tvojo voljo.“

„Vem, Pavla. Spoštuj jo tudi danes. Prosim te, postavi doma v hiši jaslice. Kolikor moreš lepe. Figurice se dajo morda popraviti. Če ne, kupi nove. Naj se jih nagleda naša mala Pavlica, naj si jih nagleda Milanček, saj bo čez nekaj dni doma. Tudi ti se jih naglej. In še nekaj. Tudi naj mene čakajo, dokler se ne vrnem, pa čeprav dva meseca. Veš, v moji duši se je nekaj spremenilo!

„Hvala ti, Maks! Naredila bom, kakor želiš. In hvala tudi Bogu!“

Podala sta si roke. Dolgo sta se držala. In še bolj dolgo sta se poslavljala z očmi.

Potem je odšla naravnost v župnišče. Saj je čisto blizu bolnišnice. Vprašala je za jaslice. Samo ene so še imeli, kakor da so prav njo čakale.

Nato je odhitela na postajo. Ravno je še ujela vlak. In sedaj se vozi domov. Da, pa to je njena postaja. Vlak se je cvileče ustavljal.

Stopila je v hlad in mrak zimskega večera. V srcu pa ji je bilo toplo in svetlo.

„Hva'la Ti, Gospod. Dober si!“

(„Družina“ 15. december 1966).

IZ DNEVNIKA JANEZA XXIII.

Pri duhovnih vajah po babilonski sužnosti; od 10. do 20. decembra 1902 pod vodstvom p. Frančiška Pitocchija

Opomba o dogodkih v Roncal'ijem življenju leta 1902:

Kakor že vemo, je 30. novembra 1901 moral obleči vojaško suknjo; 31. maja je bil imenovan za kaprola. 15. novembra so mu že dovolili popolno prostost, ker je že čakal na odpust. 30. novembra 1902 je bil ob odpustitvi od vojakov povišan v podnarednika. To vojaško dobo zgoraj v naslovu k zapiskom iz duhovnih vaj imenuje babilonsko sužnost. Takoj se je vrnil v rimsko semenišče, kjer je postal prefekt pri manjših bogoslovcih.

Opomba o Frančišku Pitocchiju:

P. Frančišek Pitocchi se je rodil v kraju Vico v Laciiju (Frosinone) 22. septembra 1852. Duhovnik je postal leta 1875. Že kot župnik je vstopil v redovniško družbo redemptoristov, kjer je naredil zaobljube leta 1885. Leta 1899 ga je Leon XIII. imenoval za spovednika v rimskem semenišču. Dolgo vrsto let je v duhu sv. Alfonza Ligvorija vzgajal rimske semeniščnike v zdravi pobožnosti in plemeniti, pokorščini. Mladi Angel Jožef Roncalli ga je imel za duhovnega voditelja od leta 1902 do 1905. Kasneje ga je obiskal vselej, kadar je prišel v Rim; končno pa ga je imel priložnost obiskovati, ko je leta 1921 za stalno prišel v Rim, kamor so ga poklicali k delu v kongregacijo za širjenje sv. vere. A zgledni Frančišek Pitocchi je že na god sv. Antona Padovanskega leta 1922 odšel po plačilo k Bogu. Janez XXIII. je rad pripovedoval, kako mu je Pitocchi navadno govoril: „Vedno bodi pokoren s preprostostjo in dobroto, potem pa prepusti Gospodu, naj dela.“ Hvaležni Angel Jožef Roncalli je v spomin svojemu duhovnemu voditelju po njegovi smrti napisal krasen članek v *Sursum corda*. Italijanska izdaja *Dnevnika duše* kot dodatek objavlja ta članek.

Po teh opombah pa sedaj pojdemo k precej obširnemu zapisniku iz duhovnih vaj, ki so trajale kar deset dni.

1. Kdo sem? Kakšno je moje ime? Kakšni so naslovi mojega ple-

mištva? Nič, nič. Služabnik sem in nič več. Nič mi ne pripada, niti življenje ne. Bog je moj gospodar neomejen gospodar glede življenja in glede smrti. Kaj so roditelji, kaj sorodniki, kaj svetni gospodje? Moj edini in resnični gospodar je Bog.

Torej živim le da bi bil pokoren božjim migljajem. Ne morem ganiti roke, prste, očesa, ne smem gledati naprej ali nazaj brez božje volje. Pred njim stojim zravn, negiben, kot najmanjši vojak v pozoru pred svojim predstojnikom, pripravljen na vse, četudi me vržejo v ogenj. To mora biti moj posel za vse življenje, ker sem tako rojen. Služabnik sem!

Vedno moram gledati nase kot na služabnika. Zato nimam niti trenutka na razpolago, da bi se ukvarjal sam s seboj in služil svojemu ugodju, svoji nečimrnosti itd. Če to delam, sem ropar, ker kradem čas, ki ni moj; sem nezvest služabnik, *servus nequam* — hudoben hlapec, ki ni vreden plačila (pr. Mt 18, 32; sv. Avguštin, govor CXXXVII, 4; P. L., 38, 756). Gorje mi! Pa vendar sem to stori! Kakšna sramota, kakšna rdečica! Tolik napuh in tolika domišljavost, pa še služabnik ne znam biti.

O Gospod, moj Bog, priznam tvoje pravice nad menoj. Odpusti mi moje nezvestobe! Pogosto me slaba nagnjenja trgajo od pozornosti na tvojo božjo službo. Odslej ne bo več tako. Zvežem si roke in noge in sem tu pred teboj kot Ksaverij. Glej me, o Gospod: „*Servus tuus sum ego*; da mihi *intellectum et discam mandata tua* — Tvoj hlapec sem: da!

mi pamet, da se tvojih ukazov naučim“ (pr. Ps 118, 73 in 125)!

2. In Gospod, moj gospodar, mi je dal svoje ukaze: Spoznavati ga, ljubiti ga, služiti mu vse življenje. Kakšna blažena služba, kakšna slava, kakšna najvišja čast! Paž sem Kralja, ki ga vedno spremljam; pripuščen sem k njegovim skrivnostim; in po črnih dneh (to je po kratki dobi) službe bom jaz, ki bi mu moral biti pokoren, čeprav ne bi bil k temu poklican, bom postal deležen njegove slave v nebesih. Vse stvari na zemlji, vse naravne darove mi je dal na razpolago, da bi jih uporabljal izključno za to, da bi se dvigal k njemu, da bi ga ljubil. To je razlog, zakaj bivajo. Posledica tega pa je: Kadar uporabljam stvari po svoji volji, razdenem previdnostni red, raztrgam čudovito skladnost vesoljstva, grem proti Bogu. Kakšen hudoben hlapec!

Stvari mi morejo služiti toliko, kolikor me vodijo k Bogu; toliko moram bežati pred njim, kolikor me oddaljujejo od njega. To je zlato pravilo, veliko in temeljno sodilo, ki ga je treba uporabljati v vseh praktičnih primerih. Kadar se v uporabljanju le-teh razodeva božja volja, ni več mogoče nič oporekati.

Drago mi je zdravje. Pa glej, bolezen! Bog mi jo pošilja. Dobro: hvaljena bodi bolezen! Odtod vaja v tisti sveti indiferenci, ki je naredila svetnike. Oh, ko bi si mogel pridobiti tisto duhovno spokojnost tisti dušni mir v ugodnih in nasprotnih zadevah, ki bi napravila življenje bolj sladko in bolj veselo, celo sredi

stisk. Naj bom ubog ali bogat, češčen ali preziran, ubog hribovski kaplan ali škof obširne škofije, mi mora biti vseeno, da le vršim voljo svojega gospodarja, spojnjujem dolžnost zvestega služabnika in se zveličam. Da, dobro, če smemo dajati prednost, mora uboštvo imeti prednost pred bogastvom, prezir pred častmi, najbolj zakotna opravila pred odličnimi službami. Rad bi se npr. ukvarjal s kakim posebnim študijem. Pa predstojniki ne dovolijo. Dobro, pa ne! Pa se ne ukvarjaj in ostani vedno vesel! Rad bi bil posvečen za subdiakona o veliki noči. Predstojniki nočejo o tem ničesar vedeti. Torej počakaj in kljub temu bodi vesel! Rad bi, da bi me pustili pri miru. Pa mi nasprotno predstojniki hočejo dati službo, glede katere se mi zdi, da me ponižuje in draži živce mojega samoljubja. Pokorščina me stane največjo žrtev. Prav tako, toliko boljše: bodi pokoren dajaj si poguma in vesel bodi in Domino — v Gospodu.

To je zdravilo, ki pomirja vse nepotrpežljivosti, sladi odpovedi in povzroči da od veselja poskakujemo celo sredi življenjskih grenkosti.

Opomba: Predstojniki so Angela Jožefa določili za bolničarja v sementišču, pa se mu je prvi trenutek in morda še večkrat zdelo ponižujoče. Na to zgoraj namigava.

3. Za uporne angele ni niti kaplje krvi Jezusove; pa je šlo le za en greh v mislih in povrh je bil to prvi greh. Zame, ki tako pogosto padem, pa so vsi sadovi trpljenja na

razpolago ne le enkrat, marveč tolikokrat in tolikokrat. In moj Bog me še čaka! Kakšen žudež usmiljenja! Kakšna sramota zame! Dovolj je, Gospod, ne več! Odslej te bom iskal vedno, vsak trenutek in bom prevzel izpraznjeno mesto padlih angelov, da te bom hvalil in slavil na veke. Angeli so kot blisk padli v pekel samo zaradi ene napuhnjene misli. Kaj pa jaz, ki imam polne možgane napuha, Koliko bi mojega Boga stalo, da bi zgubil vse umske darove, spomin, pamet? Ko'liko, da bi me s kakšno boleznijo priklenil na posteljo? Zato pa bodi vodilo: Manj domišljavosti več nezaupanja vase in več ponižnosti!

Opomba: Sv. Atanazij pravi o napuhu padlih angelov: „Superbia illum inde praecipitavi ad inferiores abyssus partes, — zaradi napuha sem ga vrgel od tam v globoko brezno“ (De virginitate, 208, 5; P. G., 28, 257).

4. Kakšna so moja bogastva, moje lastnine, moje glavnice? Nepokorščine, dejanja napuha, nemarnosti v spolnjevanju dolžnosti, majčkenna čuječnost nad čuti, neskončno raztresenosti, samoljubje v mislih, v besedah, v dejanjih; grehi in še grehi: to so moje listine, resnično moje

Ob takih slabostih mislim na to, da bi bil prvi, da bi bil nekaj, da bi se držal pokonci, da bi se bahal s seboj. In menim, da sem vrl fant, dober semeniščnik, pa še ne mislim ne na to (da bi bil). To je višek nepazljivosti in nespametnosti za tistega, ki meni, da pametno govori.

5. O dobri Gospod, da bi tudi

jaz šel v peke!, tudi jaz? Ubogi nevednež je v raj, Turek in divjak; in jaz, ki sem bil poklican ob prvi uri, ki sem rasel v tvojem naročju, naj bi šel v pekel med hudobne duhove? Poznam življenje v vojašnici, zgrozím se že samo ob misli na to.

Koliko kletev je na tistem kraju, koliko grdobij! In kaj bo pa v peklu? In če bi slučajno jaz prišel tja, med tem ko je moj vojaški drug, ubog nesrečnež, ki je rasel sredi hudobije, v raj? Oh, trepetati moram, zelo trepetati. Prizanašati tistim ki blodijo v zmoti, vedno zahvaljevati Boga za možnosti, ki mi jih je izkazoval, izkoristiti vse to, toda nič si ne domišljati. Grešnik sem tak, kot sem, to je, omahljiv do skrajnosti.

Če bi bila božja pravičnost pred njegovim usmiljenjem? Oh, Gospod, Gospod, daj, da bom okusil vse, samo pekla ne! Rajši daj, da bom vedno žarel od ognja tvoje svete ljubezni!

6. Smrt kosi, smrt kosi, pa ne mislim na to. Vsak korak, ki ga napravim, vsaka minuta, ki preteče, me približa smrti. Koliko misli je v glavi, koliko idealnih načrtov za učenje, za delo, za dejavno življenje v Kristusovo slavo in v blagor Cerkve in družbe. Zelo lepe reči, toda zelo pogosto se vrine vanje samoljubje. Dobro. Pa če bi umrl kot semeniščnik, jutri, v začetku svojega duhovniškega življenja.

Poslovenil dr. F. Žakelj

Bo še.

INTERVJU V TIHEM KARMELU V BUENOS AIRESU

1. Kdo je ustanovil karmeličanski red?

Karmeličanski red ima svoje začetke v stari zavezi. Za očeta, zavetnika in ustanovitelja ima preroka Elija. Ta je na gori Karmel ustanovil „šolo prerokov“. Ti so s hvalnicami častili Devico Marijo, katere podobo je prerok Elija videl v oblaku, ki se je dvigal iznad morja.

V času apostolov so prvi karmeličani, s novi prerokov, prišli z gore v Jeruzalem in se pridružili Kristusovim učencem. V dobi križarskih vojsk so prišli do Evrope. V začetku so bili samo moški samostani, kasneje pa v Italiji in v Španiji tudi ženski samostani. S časom je karmeličanski red, kot skoraj vse redove, zadelo padanje discipline in prvotne gorečnosti. Zato je 24. avgusta leta 1562 v Avili, v kastiljskem mestu v Španiji, sv. Matj Terezija od Jezusa začela „Obnovo Karmela“. Karmeličanskemu življenju je vrnila sijaj popolnosti, ki je odlikoval prve očete, puščavnike na *Sveti gori*. Zato karmeličanski red časti preroka Elija kot zavetnika, očeta in ustanovitelja, sv. Mater Terezijo pa kot ustanoviteljico (začetnico) *Terezijanske obnove*, tej pripadajo *bosonoge karmeličanke*.

S. Vera (Prijatelj) Marija Deteta Jezusa (na sliki), bosonoga karmeličanka, je 29. junija 1958 napravila slovesne obljube v samostanu sv. Jožefa, Buenos Aires, Argentina. Njeno geslo je: „Iz ljubezni za Ljubezen!“ V samostan je stopila l. 1954.

2. Kakšen je namen karmeličanskega reda?

Cilj Karmela je: češčenje Device Marije. Temu prvenstvenemu namenu je „obnovljeni karmel“ dodal še namen: „prostiti za Cerkev in njene predstojnike, posebno za sv. očeta in za svetost duhovnikov“. Karmeličanka mora že po svojem poklicu torej prositi, da se „sol zemlje ne pokvari“.

Mati Terezija je želela, da bil obnovljeni bosonogi Karmel „trdnjava Kristusa Kralja“. Tu se navdušujejo za Kristusovo zmago karmeličanke same in „poveljniki“, ki se bore zunaj trdnjave, v svetu. Ko m. Terezija v „Poti popolnosti“ govori o posebnem poklicu svojih hčera, zaključi s temi besedami: „In kadar vaše molitve, želje, pokore in posti ne bodo služile svojemu namenu, tedaj vedite in verjemite, da ne delate in ne spolnjujete tistega, zaradi česar vas je tukaj (v Karmelu) zbral Gospod.“

3. Ali je danes veliko karmeličanskih samostanov po svetu?

Na svetu je trenutno približno 76 samostanov bosonogih karmeličank. V Argentini je šestnajst samostanov.

4. Kako poteka dan v karmeličanskem samostanu?

Naš dnevni red je približno takšen:

Na dano znamenje vstajamo po-

leti ob pol 5 in pozimi ob pol 6, to opravimo čim hitreje. Nato molimo v koru jutranjice in eno uro premišljujemo. Po premišljevanju molimo prvo in tretjo uro brevirja.

Ob 8 je skupna sv. maša, s četrturo zahvalo. Nato zajtrk.

Do 10.40 je vsaka sestra zaposlena v svojem oddelku: v zakristiji, v šivalnici, v bolniški sobi ali drugje, ali pa pri delu za ven (pri tem pomagajo vse redovnice).

Od 10.40 do 11.20 opravimo šesto in deveto uro brevirja ter izpraševanje vesti. Po tem je kosilo. Po kosilu gresta dve sestri, po strogem vrstnem redu, začevši pri prednici, pomivat kuhinjsko posodo, ko končata prideta k razvedrilu, kjer so zbrane že vse sestre. Razvedrilo traja eno uro, — med tem so sestre zaposlene z ročnim delom, razen ob nedeljah in praznikih. — Po skupnem razvedrilu nadaljuje vsaka zase z delom do 13.30.

Od pol 2 popoldne do pol 3 so večernice in lavretanske litanije; nato duhovno branje do 3.

Od 15 do 16.45 delo v pisarni ali za ven.

16.45 do 17: priprava popoldanske premišljevalne molitve.

17—18: molitev.

18—18.30: večerja, nato ena ura razvedrila. Po tem izpraševanje vesti in večerna molitev. Po molitvi pozvoni zvonec in zavlada najstrožji molk do prve ure v brevirju prihodnjega dne, med tem

ne spregovorimo niti besede. Od večerne molitve v koru odide vsaka v svojo celico, opravimo pol ure duhovnega branja, preostali čas posvetimo molitvi ali ročnemu delu, kajti v času molka ni dovoljen izhod iz celice, razen če je važen razlog.

Ob 21.30 gremo nazaj v kor, molimo jutranjice in preberemo eno točko premišljevanja kot pripravo za jutranje premišljevanje, potem se vrnemo v celico.

Ob 22.30 je dano znamenje za počitek; tedaj gre mati prednica mimo vseh celic in vsako redovnico na pragu pokropi z blažoslovljeno vodo. Nato se pr pravimo za počitek, ob 23 morajo biti vse luči ugasnjene.

Ob ponedeljkih je glavno hišno pranje, to kakor tudi splošno čiščenje samostana delamo vedno skupaj.

Ob nekaterih praznikih, bodisi za vso Cerkev ali samo za karmeličanski red, prirejamo „notranje procesije“, medtem pojemo himne in psalme, ki odgovarjajo vsebini praznika.

Podobno imamo posebne prireditve z nastopi in petjem ob obletnicah ustanovitve reda, na praznik matere prednice in ob podobnih slovesnostih. Te vrste prireditve nas srčno razvesele, nas ožive in utrdijo med nami bratovsko povezanost.

Z eno besedo: dan v Karmelu je popolnoma prežet z molitvijo in delom, izvršeno vse pod božjim

pogledom in iz ljubezni do Boga, v vzdušju miru in veselja, kar prav označuje karmeličanski duh.

5. Se mčno čuti med vami duh II. vatikanskega vesoljnega cerkvenega zbora?

Da, čutimo živo željo in voljo, kako bi čim bolje izvedle smernice II. vatikanskega vesoljnega cerkvenega zbora. Prav sedaj naši vrhovni predstojniki študirajo način izvajanja.

S. Mirijam sv. Jožefa (Francka Tomažin), bosonoga karmeličanka, je naredila slovesne obljube 11. junija 1967 v samostanu sv. Jožefa v Bs. Airesu. Njeno geslo je: „Moja duša poveličuje Gospoda“ (Lk 1, 46). V samostan je stopila leta 1962.

Hitra pokorščina koncilskim navodilom bo pripomogla, da bodo karmeličanke res „Darovale Bogu najvšjo daritev češčenja, da bodo božje ljudstvo rasvetljevale z bogatimi sačovi svetosti, da ga bodo prepričevale s svojim zgledom in večale število božjega ljudstva s skrivnostno rodovitnostjo. Tako bodo Cerkvi v čast in vir božjih milosti svetu v korist.“

6. Kako gleda karmeličanka na svet?

Pod božjim vidikom. „Bog je svet tako ljubil, da je dal svojega edinega Sina.“ Karmeličanka se zaveda svojega duhovnega poslanstva v svetu, ga ljubi, a ga ljubi zato, da bi ga rešila. Ko se vsak dan združi s Kristusom pri maši, prosi za svet, da bi božje usmiljenje preprečilo kazni, ki jo zasluži za grehe in da bi ga predragocena Kristusova kri še naprej očiščevala, da bi bilo res nešteto številno zveličanih.

7. Ali ima danes karmeličanski red zadosti poklicev?

Karmel ima poklice v vseh državah na svetu. V zadnjih letih je bilo ustanovljenih več novih samostanov, tudi v Argentini. A kljub temu se čuti vpliv današnjega okolja v svetu.

8. Ali ima slovenska karmeličanka v Argentini kake posebne naloge?

Karmeličanski poklic obsega vse celine in vse narode, „je vesoljen“. A kljub temu slovenska karmeli-

čanka ne sme pozabiti, da Cerkev v njeni domovini ne uživa popolne svobode in da morajo zato katoličani marsikaj pretrpeti. Zato mora odtod (iz Argentine) in iz Karmela, ki jo je sprejel z resnično bratsko ljubeznijo, postati žrtev, ki se bo skupaj s Kristusom žrtvijo vsak dan darovala, da bi se „Kristusovo kraljestvo miru in ljubezni“ znova utrdilo po vsej njeni ljubljeni domovini Sloveniji. In prav tako mora v svoje molitve in žrtve vključiti „slovensko skupnost v Argentini“, s katero je trdno povezana po krvi in po duhu.

9. Kakšne pogoje ima dekleta, ki želi postati karmeličanka?

1. Biti mora stara vsaj šestnajst let.

2. Biti mora pobožna in gojiti iskreno voljo do popolnosti.

3. Dobro zdravje.

4. Imeti mora smisel za žrtve in pripravljenost ter moči za delo.

5. Manj odločujoča pogoja sta: glas in poslušnost ter osebni materialni prispevek ob vstopu v red.

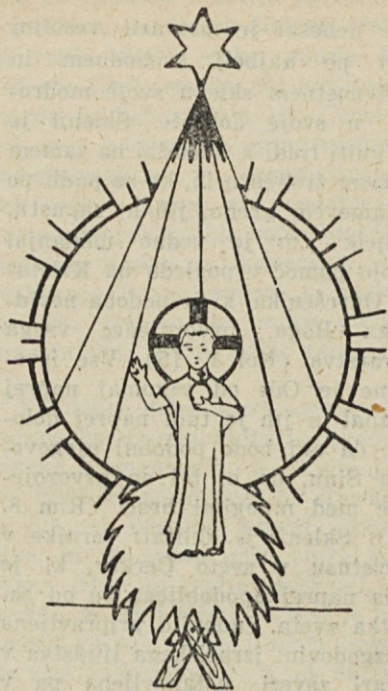
.....

Karmeličanke v Mengšu. V cerkvenem gospodarskem posloplju v Mengšu se je osnoval karmeličanski samostan. Karmeličanke žive popolnoma ločene od sveta. Posvečajo se predvsem molitvi in zadoščevanju Bogu za žalitve, ki jih ljudje prizadevajo s svojimi grehi.

.....

POLNOST ČASOV — DETE NAM JE ROJENO

Leto se nagiba h koncu, kmalu se bo izteklo v morje večnosti. V poslednjem mesecu decembru obhaja sveta Cerkev vsako leto advent, čas pričakovanja, čas hrepenenja, čas priprave: Kristus Gospod prihaja. Prihaja v milobi in ljubezni svete noči; prihaja v svetem obhajilu, ki je vernim kristjanom postalo že nekaj domačega, vsakdanje življenje posvečujočega, ki pa v adventnem času zadobi svoj posebno globoki pomen; prihaja Kristus tudi kot Sodnik živih in mrtvih, da vsakemu povrne po njegovih delih, posameznim pri posebni sodbi po smrti, vsemu človeštvu pa ob veličastnem prihodu na sodni dan, ob koncu sveta. Na ta trojni Kristusov prhod nas vsako leto znova spominja advent, Cerkev pa daje posebno važnost njegovemu poslednjemu prihodu k

sodbi, na katero naj nas pripravi ta prva dva: božični in evharistični.

Posvetimo duhovno misel tega poslednjega meseca gori omenjenim skrivnostim; zamislimo se razsvetljenj po veri v skrivnostni božji sklep odrešenja, v katerem se nam odkriva neskončno božje usmiljenje, pa tudi vsa globoka resnost in odgovornost našega življenja na zemlji, od katerega zavisi naša enkratna večna usoda.

Božji sklep odrešenja

Koncilska konstitucija o Cerkvi nam o tem takole govori: „Večni

Oče nebeški je ustvaril vesoljni svet po najbolj svobodnem in skrivnostnem sklepu svoje modrosti in svoje dobrote. Sklenil je dvigniti ljudi k udeležbi na samem božjem življenju in, ko so padli po Adamovem grehu, jih ni zapustil, ampak jim je vedno naklanjal svojo pomoč v pogledu na Kristusa Odrešenika, ki je podoba nevidnega Boga, prvorojenec vsega stvarstva (Kol 1, 15). Vse izvoljene je Oče od vekomaj naprej poznal in jih je tudi naprej določil, da naj bodo podobni njegovemu Sinu, da bi bil on prvorojenec med mnogimi brati (Rim 8, 29). Sklenil je sklicati vernike v Kristusu v sveto Cerkev, ki je bila naprej upodobljena že od začetka sveta, čudovito pripravljena v zgodovini izraelskega ljudstva v Stari zavezi, ustanovljena pa v poslednjih časih in svetu razodeta po izlitju Svetega Duha, ki se bo slavno izpopolnjevala do konca časov. Tedaj se bodo, kakor se bere v svetih očetih, vsi pravični, ki izhajajo od Adama, od pravičnega Abela do zadnjega izvoljenca zbrali pred Očetom v vesoljno Cerkev“ (2).

Sklep odrešenja je bil v troednem Bogu storjen od vekomaj, zato ga sv. Pavel imenuje „skrivnost, skrita od vekov“ (Kol 1, 26). To dejstvo nam odkriva neskončno božje usmiljenje s človeškim rodom, ki ga Bog po grehu ni hotel zavreči, kakor je zavrgel uporne angele. Spominja nas čudov tih

besed, ki jih Bog po preroku Jeremiju naslavlja izraelskemu ljudstvu, z njim vred pa vsemu vernemu človeštvu: „Z večno ljubeznijo te ljubim“ (31, 3).

Ta večni sklep človeškega odrešenja je Bog oznanil prvim staršem, ko jim je po storjenem grehu, pred izgonom iz raja, vzbudil v srcu upanje na prihodnjega Odrešenika z besedami, govorenimi peklenški kači: „Sovraštvo bom naredil med teboj in med ženo in med tvojim zarodom in njenim zarodom; ta ti bo glavo strl, ti ga boš pa ranila na peti“ (1 Mojz 3, 15). To je bilo po žalostnem padcu v greh in po težki kazni, ki je grehu sledila za ves človeški rod, prvo veselo oznanilo, katerega odmev v človeških srcih nikoli ni utihnil. Po očakih in prerokih je Bog to obljubo ponavljal in tako usmiljen vzdrževal v človeškem rodu veliko upanje odrešenja, dokler se niso dopolnili časi in se je božji Sin po Svetem Duhu učlovečil v deviški božji Mater Mariji ter se je v božični noči čudežno iz nje na svet rodil.

Marija, brezmadežna Devica in božja Mati, je bila po Bogu od vekomaj vključena v ta božji sklep odrešenja. Kot mater svojega edinorojenega Sina jo je Bog, edino med vsemi ljudmi obvaroval izvirnega greha in jo obdaril s tako polnostjo milosti, da po svoji svetosti presega vse angele in svetnike. Sveta Cerkev obhaja prav v adventnem času slovesni praznik

Marijinega brezmadežnega spočeta, ki je sredi spokornih adventnih dni dan veselja in svetega upanja, kakor to lepo opeva naša stara adventna pesem: „Zdaj razsvetljena je noč, tema pregrešna je proč: v srcu Marije vsakomur s'je milost in božja pomoč.“

Polnost časov

Tri čase je mogel Bog izbrati, da uresniči svoj večni sklep odrešenja: Prvi bi bil lahko v začetku človeškega rodu, takoj po Adamovem grehu; drugi bi mogel biti nekje v sredi človeške zgodovine; tretji pa blizu konca sveta. Božja modrost je odločila tako, da je v prvem času svoj odrešilni sklep objavila, ga v drugem času uresničila, v tretjem, poslednjem času pa naklanja vsemu božjemu ljudstvu po sveti Cerkvi, ki skozi veke nadaljuje Kristusovo odrešilno delo, neskončne milosti odrešenja.

Sveti Pavel takole opiše to čudovito skrivnost: „Ko je pršla polnost časov, je poslal Bog svojega Sina, rojenega iz žene, podvrženega postavi, da bi odkupil tiste, ki so bili pod postavo, da bi tako prejel posinovljenje“ (Gal 4, 4-5).

Kolko časa je preteklo od Adamovega greha do te polnosti časov, ko se je Kristus učlovečil in rodil? Včasih smo se učili, da kakih štiri tisoč let, na kar naj bi nas spominjale štiri adventne nedelje s svojimi dnevi. Danes se to več ne trdi, ker je znanost ugotovila po sledovih v naravi in po izkopaninah, da človek živi na zemlji veliko daljšo dobo, morda že več sto tisoč, morda pol milijona, morda že kar milijon let. Cerkev n'č ne nasprotuje znanstvenim raziskovanjem in ugotovitvam, ker sveto pismo ni znanstvena knjiga, ampak knjiga božje besede, razodete ljudem v posvečenje in zveličanje. Prava znanost, ki iskreno išče resnico, ne more nikoli nasprotovati večni božji resnici.

Ta dolga doba stare zaveze, iz katere pa imamo kulturne zgodovinske spomenike le za kakih deset tisoč let nazaj pred Kristusom, je bil oni žalostni advent človeštva, ki ga opeva naša stara pesem: „Milo so ljudje vzdihvali, v greh in temi ječali — Bog je bil zemljo preklel, greh ljudem nebesa vzel.“ Človeštvo je v teh dolgih sto in tisočletjih izgubilo vero v enega samega Boga in se je pogreznilo v nevredno, pogubno mal'kovanje, s tem pa tudi v morje greha in hudobije. Bog, ki je nad človeškim rodом ves čas očetovsko bedel, ni dopustil, da bi luč prave vere popolnoma zatonila na zemlji. Vzdrževal jo je od začetka naprej po nekaterih pravičnikih, slednjič pa po Abrahamu, ki ga je naredil očeta izvoljenega izraelskega ljudstva. To ljudstvo je Bog vodil in vzgajal s trdo roko in mu je pošiljal preroke, ki so ga v božjem imenu učili in opominjali. Ziveč sredi poganskih narodov se je izraelsko ljudstvo vedno znova

upiralo Bogu, se odvrčalo od nje-
ga, prešuštovalo s tujimi bogovi,
kar mu Bog po prerokih ponovno
očita. Splošno moralno stanje med
samim izvoljenim ljudstvom opi-
sjuje prerok Ozej v 8. stoletju pred
Kristusom z naslednjimi pretres-
ljivimi besedami: „V deželj ni
vere, ne ljubezni in ne spoznanja
božjega, temveč krivo priseganje
in laž, uboj in tatvina, prešušto
in nasilje; krvopreltje sledi za
krvoprelitjem“ (4, 1-2). Če je to
bilo tako v izvoljenem ljudstvu,
kakšno je moralo šele biti moral-
no stanje poganskih narodov.

Pogreznjeni v brezno brezbo-
štva in hudobije pa so se ljudje,
v katerih le ni zamrla sleherna
sled prvotne vere in plemenitosti,
vedno bolj živo zavedali, da si sa-
mi iz tega žalostnega moralnega
stanja ne morejo pomagati k bolj-
šemu in vrednejšemu življenju.
Spomin nekdanje srečnejš zlate
dobe človeštva, ki tudi med pogān-
skim narodj ni popolnoma zamri,
in zavest lastne nemoči in izgub-
ljenosti sta v ljudih vzbujala hre-
penenje po Odrešeniku, ki ga je
bil Bog v raju obliubil. Prerok
Izaija je priča tega slošnega hre-
penenja, ko pše: „Nebesa, pošljite
Pravičnega in vi, oblaki, ga ro-
site; zemlja naj se odpre in rodi
Zveličarja“ (45, 5). Isti prerok v
božiem imenu tolažljivo napove-
duje: „Bog sam bo prišel in vas
bo odrešil“ (35, 4).

Večni Bog, ki je vso to tisoč in
sto tisočletno hudobijo človeštva

prenašal s prav božjo potrpežlji-
vostjo in ga nč ni moglo odvrniti
od uresničitve večnega sklepa odre-
šenja, zakaj neskončno je resničen
in zvest in, kar obljubi, gotovo iz-
polni, je tedaj v svojem neskončnem
usmiljenju svoj načrt odrešenja
uresničil. Pršla je po njem od
vekomaj predvidena polnost časov.
Edinorojeni božji Sin je postal člo-
vek, da bi nas s svojo smrtjo na
križu odrešil in večno zveličal. Sam
Jezus, naš Odrešenik, to Nikodemu
pove z naslednjimi pretresljivimi
besedami: „Kakor je Mojzes povi-
šal kačo v puščavi, tako mora biti
povišan Sin človekov. Zakaj Bog
je svet tako ljubil, da je dal svojega
edinorojenega Sina, da bi se nihče,
kdor vanj veruje, ne pogubil, am-
pak imel večno življenje“ (Jan 3,
15-16). S Kristusovim prihodom se
je po besedah sv. Pavla „razodela
dobrotljivost in ljudomilost Boga,
našega Odrešenika, ki nas je
prišel odrešiti, ne zaradi pravičnih
del, ki smo jih mi storili, marveč
po svojem usmiljenju, da bi bili
opravičeni z njegovo milostjo in bi
po upanju postali dediči večnega
življenja“ (Tit 3, 4-7).

Ta čudoviti nauk takole povzema
koncilska konstitucija o Cerkvi:
„Prišel je tedaj Sin, poslan po Oče-
tu, ki nas je v njem izvolil pred
ustvarjenjem sveta. Kristus je te-
daj, spolnjujoč Očetovo voljo, usta-
novil na zemlji nebeško kraljestvo,
nam je razodel njegovo skrivnost
in je dovršil odrešenje s svojo po-
korščino. To Kristusovo kraljestvo

na zemlji je Cerkev, ki po božji moči vidno raste v svetu. Vsi ljudje so poklicani, da se združijo s Kristusom, ki je luč sveta, od katerega izhajamo, po katerem živimo in h kateremu gremo“ (3).

Poslednji čas

Čas po Kristusovem odrešenju se imenuje poslednji čas. V tem poslednjem času živimo mi vsi, pričakujoč njegovega zadnjega veličastnega prihoda k sodbi. Kdaj se bo to zgodilo, nihče ne ve. Sam Jezus to zatrdi učencem, ko jim pred svojim trpljenjem na Oljski gori napoveduje razdejanje Jeruzalema in konec sveta: „Za tisti dan in uro pa ne ve nihče, niti angeli v nebesih, ampak le moj Oče“ (Mt 24, 36). In v svojem preroškem gledanju v vse te poslednje čase, pretresljivo napove: „Kakor pa je bilo v dneh Noetovih, tako bo tudi ob prihodu Sinu človekovega. Kakor so namreč v dneh pred potopom jedli in pili, se ženili in možili do dne, ko je šel Noe na ladjo, in niso opazili, dokler ni prišel potop in uničil vseh: tako bo tudi o prihodu Sinu človekovega. Takrat bosta dva na polju: eden bô sprejet, drugi puščen, dve bosta mleli na kamnu: ena bo sprejeta, druga bo puščena.“ In končuje z resnim opominom: „Čujte torej, ker ne veste, katero uro pride vaš Gospod“ (Mt 24, 37-42).

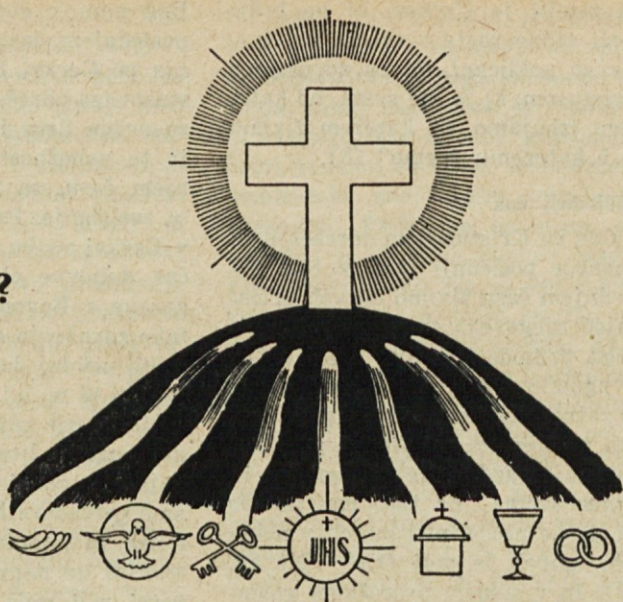
Za slehernega od nas je čas življenja na zemlji kratek. Za mnoge, ki smo že v letih, poteka v polnem pomenu besede naš poslednji čas.

Bog nam v svoji ljubezni v tem poslednjem času ponuja in naklanja po Cerkvi bogate milosti Kristusovega odrešenja. O češčenju Jezusovega Srca je on sam dejal, da je to pobožnost razodel v poslednjem času, za tolažbo, posvečenje in zveličanje. Prav adventni čas je v Cerkvi vsako leto za vse vernike čas duhovne obnove, spokorjenja, sprave z Bogom in s Cerkvijo in tako združenja s Kristusom. Redek je bil nekdanj doma na deželi kristjan, ki bi ne bil v adventu pobožno prejel svetih zakramentov. V snegu in mrazu so ljudje vsako jutro prihajali k zornicam, duhovniki pa smo spovedovali dolge vrste moških, žensk in mladine od zgodnjih jutranjih ur naprej. Na koro pa so pevci peli mile, hrepenjenja polne adventne pesmi, da je srca vernikov s skrivnostno silo prevzemala odrešujoča, tolažilna božja milost. Kako lepi, sveti, nepozabni so ti spominj! Časi se seveda spreminjajo in mi z njimi, vendar le skušajmo ohraniti stare krščanske tradicije tudi v novih razmerah.

Bratje in sestre po svetu! Ne preslišimo torej apostolovega opomina, ki nam ga Cerkev bere na prvo adventno nedeljo: „Bratje, opominjamo vas, da milosti božje ne pridoma ne prejemaite. Bog namreč pravi po preroku: „Ob času milosti sem te uslišal in na dan rešitve sem ti pomagal.“ Glejte, zdaj je čas milosti, glejte, zdaj je dan rešitve!“ (2 Kor 6, 1-2).

Aljózij Košmerlj

KJE, KDAJ, KAKO SVA SE POROČILA?

Za mašniškim posvečenjem naštevamo sv. zakon kot zadnji v vrsti zakramentov. Kot mašniškega posvečenja, je tudi tega glavni namen obstoj in urejeni razvoj božjega ljudstva, sv. Cerkve. Mašniško posvečenje ima na skrbi nadnaravno skupnost, daritveno občestvo, sv. zakon pa dobavljati temu nadnaravnemu občestvu novih članov, brez katerih bi božje ljudstvo prenehalo obstajati.

Da naštevamo sv. zakon na zadnjem mestu, je vzrok tudi v zgodovini tega zakramenta. O njem so dolgo razpravljali učenj bogoslovci, dokler se niso končno v 12. stoletju odločili prišteti ga k zakramentom sv. Cerkve ustanovljenim po Jezu-

su Kristusu. Kar je bilo namreč že od začetka popolnoma jasno za ostale zakramente, npr. za krst ali evharistijo, ki jih pred Kristusom ni bilo, za sv. zakon ni bilo tako jasno.

Zakon je božja ustanova

Zakon je namreč star kot človeški rod. Že v začetku sv. pisma beremo: „In Bog je ustvaril človeka po svoji podobi, božji podobi ga je ustvaril, moža in ženo ju je ustvaril. Bog ju je blagoslovil in Bog jima je rekel: „Plodita se in množita ter napolnita zemljo“ (1 Mojz 1, 27-28). Na drugem mestu pa: „Tedaj je rekel Gospod Bog:

„Ni dobro človeku samemu biti; naredimo mu pomočnico, njemu primerno... Nato je poslal Gospod Bog Adamu trdno spanje; in ko je zaspal, je vzel eno izmed njegovih reber... In Gospod Bog je naredil iz rebra, ki ga je vzel Adamu, ženo ter jo privedel k Adamu. Tedaj je rekel Adam: „To je zdaj kost mojih kosti in meso mojega mesa; ta se bo imenovala možinja, kajti iz moža je vzeta. Zaradi tega bo zapustil mož očeta in mater in se bo držal svoje žene in bosta eno telo“ (1 Mojz 2, 18, 21-24). Prav na te besede se sklicuje Jezus sam, ko brani pred farizeji božjo ustanovo zakona in njegovo nerazvezljivost (Prim. Mt 19, 4-6). Težava torej ni bila v tem, priznati, da je zakon božja ustanova, pač pa, kako razložiti, da je tudi od Jezusa ustanovljeni zakrament.

Posebno težavo je dolgo časa povzročalo napačno pojmovanje telesnosti in mesenosti Jezusovih besed: „Duh je, ki oživlja, meso ne koristi nič (Jan 6, 63); in „Meso in kri ne moreta podedovati božjega kraljestva“ (1 Kor 15, 50). Poleg tega pa še dejstvo, da se s telesnim rojstvom prenaša z roda v rod izvorni greh. Kako bi mogla biti ustanova, ki to povzroča, nekaj svetega, zakrament, sredstvo proti grehu, sredstvo, ki posreduje milosti, kar je ravno veliki učinek zakramentov!? (Prim.: A. M. Rouget: Los sacramentos signos de vida 150/151).

Krščanski zakon je zakrament

Da lažje premagamo te ugovore in težave, pomislimo najprej, da krščanstvo ni vera za neka zgolj duhovna bitja brez teles. Bog je prav tako stvarnik duha kot telesa. Omenjene besede, ki na videz obsojajo vso telesnost, hočejo le poudariti nevarnost, ki jo vključuje telesnost, ki hoče zagospodovati nad duhovnostjo in človeka odtujiti Bogu. Sicer pa Bog blagoslavlja tudi telesne stvari, ki so tudi njegova stvar. Ko je dovršil stvarjenje moža in žene in jima ukazal, naj napolnita zemljo, pravi ob koncu tega, šestega stvaritvenega dneva: „Bog je videl vse, kar je naredil, in glej, bilo je prav dobro“ (1 Mojz 1, 31).

Še vse bolj pa vse to velja po Kristusovem prihodu, ki je učlovečena božja Beseda. Rojen je iz Duha, po telesu pa tudi iz Device Marije. To njegovo telo nas je rešilo prekletstva, ko je bilo pribito na križ. To telo nam je odprlo nebesa, ko je vstalo od mrtvih in odšlo na desnico Boga Očeta, da nam prostor pripravi. Zakaj tudi naša telesa, ne samo naše duše, čaka večna sreča v nebesih.

Velika skrivnost

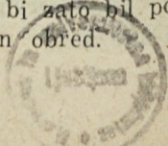
Z učlovečenjem se je Jezus za vedno združil s človeško naravo. Božji Sin in človeška narava nista dve ločeni stvari, ampak ena sama stvarnost, in to za vedno. Njegova

smrt na križu odreši človeštvo, naredi iz njega božje ljudstvo, Cerkev. Jezus ustvari svojo nevesto, Cerkev, se združi z njo in jo posveti. Cerkvenj očetje radi govore o tem, da je prvi Adam sodeloval s svojim spanjem pri rojstvu svoje žene Eve, ki se imenuje mati živečih. Enako je novi Adam Jezus v snu smrti na križu sodeloval pri rojstvu svoje neveste Cerkve, ko sta iz njegove prebodene strani pritekli kri in voda, ki sta podobi krsta in evharistije, glavnih zakramentov za vcepljenje odrešenih ljudi v Kristusa, v Cerkev. Edinstveni zakon, nerazvezljivi in roditeljski zakon, po katerem Kristusova nevesta Cerkev uvaja v svet večnega življenja neskončno vrsto odrešenih človeških rodov prav do konca časov (Prim. A. G. Martimort: *Los signos de la nueva alianza* 418).

Te misli nam bodo pomagale razumevati vso veliko skrivnost krščanskega zakona, kot jo razlaga sv. Pavel: „Žene naj bodo svojim možem podložne, kakor Gospodu; zakaj mož je glava ženi, kakor je Kristus glava Cerkvi, sam odrešenik telesu. Kakor je pa Cerkev podložna Kristusu, tako tudi žene svojim možem v vsem. Možje ljubite svoje žene, kakor je tudi Kristus Cerkev liubil in samega sebe zanjo dal, da bi jo v vodni kopeli z besedo očistil (po krstu) in jo posvetil; da bi napravil sam sebi slavno Cerkev, ki ne bi imela madeža ali gube ali kaj podobnega, ampak da bi bila sveta in brezmadežna.

Tako so tudi možje dolžni svoje žene ljubiti kot svoja telesa. Kdor ljubi svojo ženo, ljubi samega sebe. Kajti še nikoli nihče ni svojega telesa sovražil, marveč ga neguje in hrani kakor Kristus Cerkev; zakaj udje njegovega telesa smo. Zaradi tega bo zapustil človek očeta in mater in se bo držal svoje žene in bosta dva eno telo. Ta skrivnost je velika; jaz pa pravim: v Kristusu in v Cerkvi“ (Ef 5, 22-32).

Tako vidimo, da je zakon že od začetka človeškega rodu, tako v naravnem redu SZ kot v NZ nerazvezljiva zveza enega moža in ene žene za množenje božjega ljudstva. V krščanski dobi pa, ko sta mož in žena po krstu Kristusova uda, je prejela ta naravna in božja zveza še izredno velično: je podoba popolne zveze med Kristusom in njegovo Cerkvijo. Prav ta vzvišeni pomen spremeni zakon v zakrament, ki ravno pomeni božje znamenje. Če se poročita dva kristjana, se ostvarja njuna zveza na zemlji, istočasno pa v nebesih predstavlja Kristusa zvezanega s svojo Cerkvijo, ki jo posveča, da rodi za vero številna bitja (Prim. Roguet o. c. 153). Če se hočeta združiti v zakonski skupnosti za vedno dva pogana, to je pravi zakon, naraven seveda. Če pa se spreobrneta h krščanstvu in se dasta krstiti, je istočasno z njunim krstom tudi njun naravni zakon povzdignjen v krščanski zakrament, ne da bi zato bil potreben kak poseben obred.

● *Otroci.* Zakon je po naravi nerazvezljiva zveza enega moža in ene žene po izrecni božji volji (Prim. Mt 19, 10). To zahteva že njegov prvi namen, otroci. Človeški otrok se bistveno loči od katerega kolj živalskega mladiča. Otrok potrebuje zelo veliko nege že samo zato, da se pravilno telesno razvije v zdravega in močnega človeka. Še veliko več dolgotrajnega dela potrebuje njegova vzgoja v dobrega človeka in koristnega člana človeške družbe. Vse to je mogoče le, če sta oče in mati ves čas tega razvoja in dela edina in združena v skupnem prizadevanju in v tej najvažnejši skrbi. Vsak razdor med njima, posebno pa še stalna ločitev, uničujoče vpliva na mlado bitje, na otroka.

Krščanska družina pa mora vzgojiti še vernega in zavestnega člana božjega ljudstva. To pa še bolj zahteva edinost staršev in toplega doma, ki mu z zgledom še bolj kot z besedami pomaga na tej tako dragoceni poti za Jezusom.

● *Nerazvezljivost.* Čeprav so otroci in njihova vzgoja eden glavnih razlogov za stalnost in nerazvezljivost zakona, pa zato ne edini. Vsaj, tudi mož, še bolj pa žena, potrebuje gotovosti, da z zakonom stopa v neko življenjsko stalnost. Le tako se more čutiti možu enakovredno in se popolnoma dati svojemu domu in ga s svojimi posebnimi darovi bogatiti. Najvažnej-

ši zgled je seveda Jezus sam, ki je edini ženin svoje neveste Cerkve n to za vso večnost, vedno nanjo misli in se zanjo žrtvuje.

● *Pomoč proti poželenju mesa in na poti k svetosti.* Ne smemo pozabljati, da je zakon za veliko večino članov božjega ljudstva pot do osebnega posvečenja. Zato moramo videti v njem in v njegovih milostih zelo važno sredstvo za svetost (Prim. Jaques Leclercq: El matrimonio cristiano, 1. pogl.). Najprej kot medsebojna pomoč proti poželenju. Potem pa za rast v svetosti v skupnem prizadevanju in v vršenju vseh dolžnosti, ki jima jih neprestano nalaga veliki zakrament zakona. Milosti, ki sta jih prejela zakonca, ko sta zakon sklenila, bolje začela, so na-

menjene za vsa ta dela in za celo njuno življenje.

Po odrešenju se božje življenje, milost, katere postane kristjan deležen, razširi na celega človeka in skuša prepojiti celo njegovo bit, dušo in telo, razum in voljo. V nobeni krščanski ustanovi ta prepojitev človeka z božjimi milostmi ni tako vidna kot v zakonu. Zakrament sv. zakona je božji žig v dušah zakoncev, ki ne samo da pobožni na splošno njuno življenje, ampak predvsem njuno zvezo, njuno zakonsko življenje. Božja stvarnost zakramenta sv. zakona ustvarja med njima vez edinosti, ki presega vse, kar bi narava mogla dati. Ni samo versko dejanje, je v dušo položena božja klica, ki prinaša koristi skozi celo dobo življenja, ki zakonca nekako sili, da povzdigneta v nadnaravno sfero svoje zakonsko življenje.

Zakrament posebne vrste

Pri ostalih zakramentih je delivec duhovnik ali škof, le pri sv. zakonu si zakrament ženin in nevesta medsebojno podelita. Njuna jasna in premišljena izjava, pred dvema pričama in redno pred pristojnim župnikom, ali njegovim pooblaščenecem, da hočeta živeti v zakonski skupnosti, kakor to določa in uči katoliška Cerkev, je bistveni obred krščanskega zakona. Res da se vse to izvrši v malo trenutkih, od katerih je odvisno vse njuno življenje. Vendar ne smemo pozabljati, da Cerkev računa z

ljudmi, ki so zmožni resno premisliti, za kaj se odločajo, posebno pa še računa z velikimi milostmi, ki jih zakrament podeljuje. Z vsem tem morata in moreta stalno računati zakonca in zvesto sodelujoč z vsemi temi milostmi v zakonu stalno napredovati in rasti, da izoblikujeta tekom svojega življenjskega potovanja v dvoje tisto polnost zakona, ki jo Bog od njih pričakuje.

Boris Koman

Koroška

Romanje k Gospe Sveti. Koroški Slovenci so romaži k Mariji pri Gospe Sveti 15. oktobra t. l. Romanja se je udeležilo skoraj 3.000 vernikov. S tem so koroški Slovenci proslavili leto vere 50-letnico Marijinih prikazovanj v Fatimi in 1200-letnico, odkar so prejeli sv. vero. Slov. romarsko sv. mašo je imel prelat kanonik dr. A. Zechner, pri njej je spremljive dele lepo spremljal dijaški moški pevski zbor pod vodstvom dr. Cigana. Med slovenske romarje je prišel tudi celovski škof dr. J. Köstner in romarjem govoril v slovenščini. Udeležba škofa Köstnerja pri slovenskem romanju in njegov govor v slovenščini je na vse napravil izredno lep vtis. V lepaku škof pravi: „Korošci nemške in slovenske govorice, bratje in sestre ene škofijske družine, enotni v Kristusu, zajemajte iz vere moč za medsebojno spoštovanje in ljubezen. Dva naroda s skupno domovino v avstrijski očetnjavi.“

^v ŽIVLJENJE IN VZGOJA ^v ZA ŽELEZNO ZAVESO (X.)

Razgovori v Leningradu

Leningrad je zelo lepo mesto. Prvi dan bivanja v tem mestu je P. I. Quiles S. I. namenil obisku mesta in njegovih zanimivosti. Nad tri ure se je pomudil v muzeju Ermitage. Da bi si pa lahko vsaj približno vse ogledal, bi potreboval najmanj sedem dni. Je nekaj izredno zanimivega in lepega. V tem muzeju uživa rusko ljudstvo lepoto umetnosti in arhitekture, ki jo dolguje svojim carjem.

1. Sekcija za javno vzgojo v Leningradu

Nad tisoč vzgojnih ustanov je odvisno od te sekcije. Pater pravi: „Imel sem priložnost spoznati realnost vzgoje in šolstva v Leningradu. Od sekcije je odvisno vse osnovno šolstvo, to je temelj šolstva, osemletna obvezna ljudska šola in triletna splošno vzgojna šola, ki pa

ni obvezna. V mestu samem je 535 srednjih šol, ki trajajo osem let in štejejo 400.000 učencev. Poleg teh je še 170 večernih srednjih šol za tiste, ki so čez dan zaposleni.“

„V srednjih šolah se poleg splošne srednješolske izobrazbe učencem posreduje tudi poklicna vzgoja. Velika važnost se polaga na odnos do dela, skupnega življenja in do študija. Že v šoli mora spoznati življenje in delo v tovarni. Tako učence pripravljajo, da bodo pridobljeno znanje v šoli znali uporabljati pri delu v tovarni. Učenci, ki po končani srednji šoli ne gredo na višje šole, se morajo izpopolniti na višji šoli za kvalificirane delavce. Pridahevajo si dati učencem „socialno vzgojo“. Uvedli so posebne tečaje, kjer se še posebej in intenzivno pospešuje marksistični materializem.“

Veliko pozornost in skrb posvečajo vzgoji profesorjev, posebej še

tistim, ki bi naj zasedli ravnatelj-ska mesta srednjih šol. Trdijo, da je od dobrega ravnatelja odvisno 50% uspeha v šoli.

2. Obisk osemletke

Po razgovorih na sekciji za javno vzgojo je pater obiskal eno izmed osemletnih osnovnih šol. Sprejel ga je ravnatelj in ga uvedel v delo šole. V vsaki šoli se lahko naučiš in vidiš kaj posebnega. Poslopje te šole je novo. Stalno se gradijo nova šolska poslopja in imajo v načrtu, da bodo leta 1980 že krili vse potrebe, to je, da šole ne bodo prenapolnjene.

Mesto Leningrad je razdeljeno na več šolskih okolišev. Okoliš zajame pet šol. Vsaka šola ima zopet določen okoliš in vse družine v tem okolišu morajo obvezno svoje otroke pošiljati v to šolo, ker jih druge ne sprejmejo. Ravnatelj šole pa ima dolžnost, da skrbi, da vsi otroci okoliša šole res obiskujejo pouk redno.

Učni načrt je enak za vso Rusijo. Trdijo, da je ves pouk usmerjen na pripravo otroka na bodoče življenje. Ob zaključku osemletke mora učenec opraviti izpit iz najvažnejših predmetov. Če ga ne opravi, mora ponavljati zadnji razred.

Šola ima tudi kuhinjo in obednico. Starši morajo plačati kosilo otrokom, le 10% učencev dobi hrano zastoj.

Otroci staršev, ki so zaposleni, lahko ostanejo v šoli do večera.

Se pripravljajo na naslednji dan, igrajo in dobijo tudi večerjo.

Izven šole otroci sodelujejo v pionirskih organizacijah, se udeležujejo raznih tečajev, kjer jih navajajo k praktičnemu delu in jim vzbujajo zanimanje za delo v tovarnah.

3. Šole za angleščino

Naslednja šola, ki jo je obiskal F. I. Quiles S. I., je bila osnovna šola, v kateri je angleščina obvezni predmet. Sprejela ga je ravnateljica šole in razložila posebnosti tega zavoda.

Učenci dobijo osnovno izobrazbo kot v drugih osnovnih šolah, razlika je le v tem, da v drugem razredu že začnejo z učenjem angleščine, približno 4 ure tedensko. V zadnjih dveh letih ta pouk traja 6 ur tedensko in morajo že čitati originalne angleških in ameriških avtorjev, vključno klasično poezijo in Shakespear-jeve drame. Veliko pozornost posvečajo pravilni izgovarjavi angleščine in imajo v ta namen na razpolago vse potrebne tehnične pripomočke.

4. V šolskem konviktu

Po enourni vožnji z avtomobilom iz Leningrada je pater obiskal v mestu Petrodvorijskega konvikta za otroke, ki obiskujejo osnovno šolo. Je to krasna rezidenca bivših carjev. Konvikt šteje 430 učencev obeh spolov. Pod isto streho imajo tudi šolo. V zadnjih treh letih

šolanja hodijo fantje že na delo v tovarne, sicer le nekaj ur na teden, deklice pa pomagajo v kuhinji, da se seznanijo z domačim delom.

V konviktu ni nihče zastoj. Starši morajo prispevati po svojih finančnih zmožnostih. Najvišji mesečni prispevek je 56 rublov, najnižji pa 6 rublov.

Učilnice, obednice in spalnice so čedno urejene. Vse je zračno in snažno. Na razpolago so otrokom tudi obširni športni prostori.

5. Baletna šola

Pater je obiskal tudi znamenito baletno šolo v Leningradu. Iz te šole so izšli slavni ruski baletni plesalci.

Šola je bila ustanovljena pred 200 leti. Prvi učenci te šole niso bili plemenitaši, ampak otroci uradnikov šole.

Učna doba traja 9 let. Sprejmejo otroke z desetim letom starosti, to je, ko so končali že 4 leta osnovne šole.

Učenci morajo študirati vse vrste plesov, klasične, narodne in umetne. Imajo tudi gledališče, ki je dostopno tudi za javnost. Tukaj morajo pokazati svoje sposobnosti. Nastopajo tudi v drugih gledališčih.

Za vstop v šolo je potreben sprejemni izpit. Poleg zdravniškega pregleda, to je, biti morajo zdravi in imeti naravne sposobnosti in zanimanje za muziko in umetnost.

6. Filozofska fakulteta leningrajske univerze

Ta fakulteta ima posebno zgodovino, saj je bila univerza ustanovljena pred 200 leti. Tudi za komuniste je velike važnosti, saj je tudi Lenin študiral na tej univerzi.

Patra je sprejel dekan fakultete zelo prijazno, mu razložil nje organizacijo in učni načrt. Fakulteta se deli v dve sekciji, za psihologijo in filozofijo. Posebna stolica je za zgodovinski materializem poleg ostalih pet za zgodovino filozofije, logiko, estetiko, etiko ter psihologijo in pedagogijo.

Fakulteta razpolaga tudi s potrebnimi laboratoriji. Vzgaja in pripravlja pa specialiste za vsako izmed navedenih panog. Diplomiranci takoj dobijo profesorska mesta.

Vsa vzgoja in študij je prežet marksističnega materializma. Študij filozofije je podrejen politiki, ali bolj konkretno vladi in režimu. Dovoljene so debate, vendar se mora vse vršiti v okviru marksističnega materializma.

Po hodnikih in učilnicah je pater srečal veliko študentov, fantov in deklet. Po zunanosti in obnašanju so podobni študentom katerekoli zahodnoevropske dežele. Le njihova vzgoja je drugačna, duh je drugačen, vse je prežeto z zgodovinskim materializmom in determinizmom, kar je zelo ozek okvir za razvoj človeške osebnosti.

Prijedil Avgust Horvat

---

v družini

- skrivnostna moč knjige
- kakšna žena ti je bolj všeč?
- umazana slika
- kdaj pričnemo z vzgajanjem?
- očetovi zapiski

Skrivnostna moč knjige

Ljubezen do knjige ima tisti, ki sedi v zatišju večera doma v svoji sobi — in če vlada okrog tega srečneža polna tihota; takrat se mu naenkrat razodevajo knjige, ki jih ima pred seboj, kakor živa bitja. Majhna bitja, pa vendar polna svetá, stoječa pred njim nepremično in brez glasu, pripravljena vsak čas odpreti svoje strani in pričeti razgovor.

Govorila bo knjiga s teboj, z vso svojo silo, ali pa ti bo pripovedovala z vso milino, polna veselja ali pa celo žalosti in temine. Priказovala ti bo svet iz davnine, govorila bo iz preteklosti, zajela bo sedanjost z vso njeno resničnostjo in kazala na bodočnost, ali pa bo kl-

cala večnost. In čim več boš črpal iz nje, tem manj te bo utrudila, a tem večji njen prijatelj boš postal.

Iz zgodovine nam je znano, da so bile že od nekdaj dobre knjige prve kulturne sile, ki so usmerjale človeštvo k vedno večjemu duhovnemu napredku.

Ali nima knjiga božjega razodetja — Sveto pismo — večno prvenstvo med knjigami, ki ima veljavo za vse ljudi vseh časov? Ali ni knjiga v resnici vsebina in prisposodba človeškega življenja? Ali ni dopolnilo notranjega oblikovanja in kulturne rasti? Kako veliko je bilo spoštovanje, ki so ga imeli v prejšnjih časih do pisane besede! Knjiga jim je bila polna skrivnosti, zbujała jim je pobožen strah — saj je pisana beseda vsebovala polnost pomirjenja in sprostitev, pa tudi silen izraz tesnobe in zavrženosti. Marsikateremu je knjiga pokazala pot iz stiske in utesnitve v daljo in v svobodno duhovno človečnost.

Kako čudovita tvorba človekovega ustvarjanja je knjiga! Kaj vse nudi njena duhovna vsebina: idejno pot pesnika, miselni svet filozofa, prikaz zgodovinske davnine, izsledke znanstvenika. Film in radio nas lahko zabavajo, znajo nam risati tudi resnične dogodke, dnevnikom pri-trjujemo, a vse to preide, dobra knjiga pa nam ostane drag prijatelj, njo imamo stalno pri roki, v njej ponovno iščemo nasvetov in odgovorov na marsikatero vprašanje, z njo smo v vednem iskanju novih lepot in novih spoznanj.

Kadar se hočemo odmakniti iz trušča vsakdanjega, nemir in težave prinašajočega življenja, bomo odhiteli v „svet molka“, kjer se bo naša lastna notranjost predala lepi knjigi. Kdor živi sredi svojih knjig, ima vse okrog sebe: dežele in morja, vse človeštvo, vso lepoto in vse kar je in biva.

Karkoli bi tehnika pridobila civilizaciji in jo dvignila še do take višine, najvažnejši nosilec človeške kulture in duhovnega napredka, je vedno le knjiga. Knjižnica je svetišče duhovnega človeka. Pa ni treba, da imaš vse stene napolnjene s knjigami, tudi majhna polica s knji-

gami, ki si jih iz bornih prihrankov težkega dela eno po eno kupoval in jih bral v sproščenih trenutkih, ti bodo ljube in v pravo veselje.

Knjiga ima znamenito in nenavadno lastnost: je dragocenejša, kakor je njena tržna vrednost, ki krije samo stroške pisca in izdajatelja; je učinkovitejša, kot vsako drugo za denar nabavljeno blago. Kako mrzla in puščobna je hiša, kjer ni videti knjig, kjer na božični mizi darov ni knjige. Ona je poslanka, ki govori obdarovancu o spoštovanju in ljubezni darovatelja, ker ona je resnično prijateljsko darilo, saj ta dar vsebuje polno nepoplačljivega bogastva.

Ko se je Puškin umirajoč poslavljajal od svojih knjig, jim je zaklical: „zbogom prijateljice“.

Priredila Tilda E.

Kakšna žena ti je bolj všeč?

Taka, kot je Micka?

Vedno je prijaznega obraza. Občuduje svojega moža, čeprav je „umazan“ mehanik in rada pere njegove mameluke. Zanima se za delo svojega moža in se veseli njegovih uspehov. Ne le tistih, ki dajo več denarja, ampak še bolj uspehov njegove sposobnosti. On, ki je tako priden, pameten in spreten, bo imel nekoč še lastno delavnico, če Bog da. O tem je Micka trdno prepričana.

Kaj pa Urška, ki bi ji človek raje rekel: Urša?

Ona možu vse obgodrnja in ga stalno muči, da ni nikoli dosti denarja, da nima za novo obleko, bla, bla, bla...

Podobna ji je modrooka, ampak črnogleda Metka, nezaupljiva in boječa do mozga. „Ah, saj ne boš zmogel! Oh, kaj pa, če pride to in to? Oh, pa če boš zbolel, pa če boš imel izgubo?“ Oh in oh!

Ali pa ti je bolj všeč Marta?

Marta zna navijati moči svojega moža kot prožno pero pri uri.

„Dragec, pa še to bi rada imela, tega nimamo, sosedomi so kupili to

in to, kajne, da bomo mi tudi?!"

Pa hiša — pa avto — pa kožuh — v nedogled.

„Možiček, saj me imaš rad. In ti si tako zmožen, prav gotovo se ti bo posrečilo. Daj! Daj!“

Revež dela nadure, ima dve službi, se peha brez oddiha in razvedrila.

Si že izbral?

Micko? Jaz tudi. Ob Micki živiš z veseljem, z zaupanjem v bodočnost, z vedno svežimj močmi.

Urša je pa za moža, kar toča za žito. Pobila ga bo, v tla ga bo stolkla, da se niko!j več ne bo pobral.

Metka bo z lahkoto dosegla podoban uspeh, čeprav na lepši način.

Marta bo možu zastrla ves pogled v duhovni svet. Ne bo udeležbe pri naši skupnosti, ne čitanja, ne pogovorov, ne sprehodov. Le denar, denar in spet denar ter de!o do onemoglosti.

Ah, in skoraj bi pozabil!

Mickinega moža je nekdo ogoljufal za vsoto denarja. Ni bilo pomoči. Jasno, da je bil mož jezen in potr. Micka ga je pogovorila: „Bova že pozabila na to izgubo. Vsaka šola nekaj stane. Morda ti bo ta nepravilika preprečila kdaj večjo izgubo. In končno, bolje je biti ogoljufan kot goliufati.“

Micka se je izkazala za ženo, vredno zlata. Je trdna opora tvojega moža. Možje rabijo spodbude (žene tudi).

Na njenem mestu bi Urša vpila kot črednik in v nič devala moža.

Metka bi postala kljub sinjim očem še bolj črnogleda, brez upanja v lepšo bodočnost.

Urša in Metka nista opora svojim možem, ampak — zavora.

Marta bi pa morda rekla: „Oh, kakšna škoda! Pa ravno sedaj, ko smo mislili kupiti televizijski aparat.“ In bi tožila toliko časa, dokler bi ji njen „dravec“ ne obljudil, da si bo pri svojem delu še dodal kako urico.

Marta na svoj način vzpodbuja svojega moža, ampak le v eno smer — v materializem. In nekam brezsrčno. F.

Dopisujemo si

UMAZANA SLIKA

Deževen nedeljski popoldan. Otroci so se naveličali učenja. Iger tudi. Ne vedo kaj početi. Radi bi šli k sosedu gledat „Batmana“ (v televiziji), toda tam so „kupi!i“ in ne marajo takih obiskov. Gledam njih slabo voljo in trpim z njimi. Vidim, da jim je treba kako pomagati. Toda, kako in kaj?

Iz zadrege me reši 14-letni Silvo. „Očka!“

„Kaj je, Silvo?“

„Rad bi nekaj vprašal, toda...“, pogledal je po mlajših dveh.

Razumel sem. Poslal sem najmlajša k mami v kuhinjo, naj se z njo zabavata, starejši so ostali pri meni.

„No, Silvo, zdaj pa le na dan z vprašanjem.“

Ne kaj je menca! in vrtoglavlil; vprašanje mu ni šlo z jezika. Ponovno sem mu dal poguma.

„Zakaj... Zakaj?“

„No, le nadaljuj!“

„Zakaj... Zakaj...? Človek je krona stvarstva, si rekel nekoč... Zakaj tako grdo... tako grdo pride na svet?“

„Grdo? Hm! — Pojdi, odpri knjižno omaro in prinesi sveto pismo. Prvo in četrto knjigo!“

Malo začudeno me je pogledal, vendar ubogal.

„Tako. Berimo!... Bog je videl vse, kar je naredil, in glej, bilo je vse prav dobro...“

Potem sem nadaljeval:

„Uči! si se in verjel, verjameš še danes: Bog je Lepota, Bog je neskončno popoln. Ti veš, da je človeka On ustvaril. In On je rekel, da je „prav dobro“. Kako bi mogel Bog, neskončna Lepota, storiti kaj grdega? Nemogoče, kaj ne? Torej: Bog, Lepota, je ustvaril odsev svoje lepote. Tudi prihod človeka na svet. — Kaj je zdaj grdo?“

Glej tam na steni sliko! Če bi bil ti zelo pokvarjen, zloben, in bi prinesel kepo blata in jo vrgel v sliko, jutri bi isto storil Jernejček, tretji

dan Lukec in bi se tako vrstili, kakšna bi postala lepa stenska slika?“

„Grda, umazana,“ so vsi trije hkrati ugotavljali.

„Da. Ne videlo bi se več lepote slike; samo blato bi se videlo naposled. Glej! Tako je tudi s sliko človekovega nastanka in rojstva. Bog je ustvaril lepoto. Prišli pa so zlobni „fantiči“, metali kepe blata v to sliko in jo umazali, grdo umazali. Nič več se ne vidi original, le madeži blata se vidijo. Tudi tisti, ki je tebi, Silvo, tako dejal, je gledal le blatne pake in je te tudi tebi pokazal. Zdaj pa bomo sliko umili in prikazala se bo v vsej lepoti. Prvi poteg z gobo smo že naredili. Drugi sledi. (Odprl sem 4. knjigo.) Evangelist Luka opisuje Jezusovo spovedanje v maminem telesu: ‘...Tiste dni je bil angel...’ — Če preskočimo sedaj 9 mesecev, tj. od 25. marca do 25. decembra, beremo: ‘...in Marija je rodila...’

Jezus, božji Sin, je bil torej tudi rojen iz žene. — On, Sin božji, je prav tako prišel na svet, ko ti ali jaz. In — je on „grdo“ prišel? — Tretji poteg z gobo čez sliko: (Poiskal sem 11. poglavje Lukovega evangelija) ‘...in neka žena je zaklicala: Blagor telesu, ki te je nosilo in prsim, ki so te dojile: Jezus pa je rekel: Da...’

Ali si moreš predstavljati, da bi Jezus imenoval grdobijo lepoto? Ne, kaj ne? In telo in prsi matere je blagoroval. Ali ne boš tudi ti posne-

mal Njega, ki je Svetost in Lepota sama, saj je On pravitako pravi Bog, nedeljiva Enota presvete Trojice?

Zdaj pa primerjaj: Marija, tvoja mama, sosedova gospa. Ali boš zalučal blato v Marijo? V tvojo mamo? V sosedovo gospo? V Jezusa? Vate?

V Pavelčka? Pavelčkov brat je vrgel blato v vse nas.

Si dobro razumel?"

„Da,“ se je oddahnil in oči so mu žarele.

Tako smo umili umazano sliko.

-ov

Kdaj pričnemo z vzgajanjem?

Peterček spokojno in mirno spi. Le pesti ima stisnjene — kakor da so mu še ostale od popoldanskega pretepa s sosedovim Tonijem.

„Ne vem, kje se je vzal, ta moj sin. Kakor, da ne bi bil naš...“ premišljuje mati, ki se sklanja nad njim in opazuje „buško“ na sinovem čelu.

„...tako hitro vzroji in še hitreje udari. Vsak dan nove pritožbe... Skoro ne pomnim dneva, da se bi ne bilo treba zagovarjati...“

Dostikrat slišimo tožiti matere: ne vem, kje se je moj otrok vzal? Le kaj sem naredila, da je z njim tak križ? Kako bi ga morala vzgajati, da bi bil bolj miren in ljubeznjiv?

Kako je prav za prav z vzgojo otrok?

Nekateri znanstveniki trdijo, da se vzgoja otrok konča pri njegovih 4 ali 5 letih. Drugi trdijo, da se vzgoja otroka in sploh vsakega posameznika konča šele s smrtjo. **MNOGI PA SO MNENJA, DA SE VZGOJA OTROK KONČA ŽE OB POROKI STARŠEV. ALI PA Z DNEM, KO SE ZAKONCA PRIČNETA VZGAJATI SAMA SEBE Z MISLIJO NA BODOČE OTROKE.** Pri tem seveda upoštevajo tudi razne dedne lastnosti staršev. Nekateri vzgojitelji že priporočajo psihološko analizo bodočih zakoncev z ozirom na njuno bodoče skupno življenje, ki naj bi bilo čim bolj složno.

Večinoma vsi vzgojitelji bodočim staršem priporočajo v glavnem:

1. — vzgojo posameznika
2. — vzgojo pred zakonom, tj. pripravo na zakon
3. — vzgojo v zakonu
4. — vzgojo v dobi, ko starša pričakujeta otroka.

Vsak posameznik si mora privzgojiti — če že nima prirojene — zmoglosti, da zna svoje osebne težave sam reševati. Na ta način bo svoje bodoče otroke obvaroval, da ne bi bili tudi oni po nepotrebnem zapleteni v nje. Fant in dekleta si morata biti na jasnem o svojih vrlinah, o svojih slabostih in dolžnostih. Z vsem, kar mladi človek naredi ali pripomore k zgradbi in utrditvi svojega značaja — že postavlja temelje za vzgojo svojih bodočih otrok.

Primeri:

Če mladenič ne bo znal svojih lastnih vprašanj sam reševati — kako bo mogel le-to zahtevati od svojih bodočih otrok?

Če ima npr. dekleta občutek manjvrednosti in radi tega nima zaupanja do soljudi, še manj pa do svojega bodočega življenjskega druga — je nujna posledica, da tudi njeni otroci ne bodo imeli samozaupanja. Na vsak način je torej potrebno, da mladi človek samega sebe dobro preuči. Saj vzgoja ni pravilna, ČE OD SVOJEGA OTROKA ZAHTEVAMO TO, ČESAR SAMI NISMO ZMOGLI OZ. ZNALI IZVRŠITI.

Če vprašamo mlade ljudi, zakaj se hočejo poročiti, dobimo kaj različne odgovore, kot npr. „...zato, ker sem našla izvoljenega...“, ali „...da se bom osamosvojila“, ali „...zato, da bom imela otroke.“ Po daljšem vpraševanju in razmotrivanju pa le pridemo do zaključka, da je za izbiro življenjskega druga potrebno dosti časa, dosti premišljevanja in dosti opazovanja. Za nas katoličane pa dosti molitve. Ker je od našega življenjskega spremljevalca odvisna naša sreča in sreča naših otrok.

Večinoma so vsi otroški vzgojitelji mnenja, da imajo otroci, ki izhajajo iz razdrtih, razrušenih družin in domov, mnogo duševnih težav in mnogo vznemirljivih pojavov v svojem značaju. Otroci iz srečnih družin pa navadno kažejo ravnovesje in zadovoljstvo že na obrazu. Otrok, ki je bil zaželjen in dočakan s srečo — ima navadno vse predpogoje za srečno življenje. Če znata in zmoreta mlada zakonca po tim.

medenih tednih ohraniti v svojem zakonu svežost prvih dni, srečo, plemenitost in zaupanje, kljub sivini in težavam vsakodnevnega življenja, že na ta način pripravljata prve srečne dni v življenju svojega otroka. Doseči takšno vzdušje v družini — ni vedno lahko, ker je predvsem treba veliko ljubezni in še več nesebičnosti.

Gotovo vemo vsi, da zdravje staršev — telesno, kakor tudi duševno, vpliva na dete, *da otrok alkoholikov, uživalcev mamil itd., nosi posledice napak in slabosti staršev.*

Psihologi tudi trdijo, da se otroci, ki so srčno zaželeni, razvijajo veliko bolje in so bolj uravnovešeni, kakor otroci, ki imajo včasih občutek krivde, ker so se rodili...

Mnenje večine zdravnikov in vzgojiteljev zahodnega sveta je, da je čista ljubezen na krščanski podlagi med staršema najboljša in najtrdnjša podlaga značaju njunih potomcev in tudi najboljše poročstvo, da bosta znala ubrati pravo pot pri vzgoji le-teh.

P. D-ova

Očetovi zapiski

Da. Mnoge stvari so se v življenju ponovile. A doživelj smo nek poseben božič. Andrejev božič.

Čakala sva ga. Na vrsti je bil za Janezom. Zelela sva, da bi bil Andrej. A štiri mesece pred njegovim prihodom — tisti božič —

so nastopile težave. Zdravniki jih niso mogli preprečiti. In Andrej se je rodil predčasno, nepričakovano doma. Sam sem bil z ženo. Vzel sem vodo in s tresočo roko malega krstil:

„Krstim te v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha.“

Andrej sestavlja zdaj zmagujočo Cerkev. Je kot naša predstraža v nebesa.

Teologi pravijo, da bomo v Očetovi hiši vsi mladi. Čeprav je kdo umrl star, bo takrat v svoji življenjski polnosti. Bo zrasel Andrej do te polnosti? Ga bom videl nekoč moža, doraslega v božji ljubezni?

Še isti večer smo morali prepeļjati ženo z ambulanco v sanatorij. Potrebna je bila operacija. In spet strah, nova noč, podobna tisti 30. junija, kajti operacija je bila tudi zdaj težavna. Morali so ji dati kisik. In jaz spet zunaj, med nemirnīm sprehajanjem, ka-jenjem in — molitvijo, znova doživljajoč večni zakon človeškega trpljenja.

Potem smo šli — kot vedno — y sobo. Spredaj žena na prenosljivi postelji, še v omotici. V sobi sva se znašla sama. Mar je bila bolečina, ki nam ni dala novega otroka, zastoj? Vem, da ni stvarj brez smotra. Zato hočem verjeti, da je bil naš Andrej zgoraj.

Poskušal sem se nasmehnitī, da bi ženi vlil poguma. Bil je 23. december. Ona je želela biti še isto popoldne doma. Ne bi mogla prežveti božiča daleč od otrok. In naslednji dan je vstala, junaška kot vedno, za skupno večerjo.

Potem sem šel po svoji stari navadi k polnočnici. Sam. Ta božič je bil nekaj posebnega. „Dete nam je rojeno“. Črke so plesale

pred mojimi očmi kot v žalostnem plesu. Dete se nam je odreklo. Tokrat je imela božična skrivnost za nas otožen odmev. Veselje človeštva se je komaj dotaknilo naših src. Mazapan ni bil tako sladek, tudi večerja ni bila tako dobra, niti nas ni zamutilo hrupno veselje Pavla, Petra, Jakca, Lučke in Janeza.

Pri maši sem se zahvalil:

„Hvala ti, Gospod, za večni dar žalosti. Hvala, kajti ta bolečina nam posreduje drugačen božič, v katerem ne bomo združeni s tistimi, ki se smejejo in so srečni, ampak z množicami zapuščenih in žalostnih. Brez dvoma je tako bolje. Zatrjujemo ti, da je. Da sprejmemo. Kar hočeš. Smrt ali življenje, veselje ali žalost. Kar ti odločiš. In hvala za vse, kar nam daš in kar nam vzameš zase.“

To je bil nepozabni božič moje-ga sina Andreja, ki ni prišel. Ko sem se vračal sam tisto noč, skozi hrup in smeh ceste, sem se za hip zamislil v Andreja. „Videl“ sem nebogljjenčka, lepega in kričече-ga; njegove prve stopinje, prvi prehlad, njegov glas, prvo sv. obhajilo, šolo, univerzo, poroko... Kaj bi bilo iz tega otroka?

Uboga človeška narava. Kako radi prehitavamo čas in si umišljamo bodočnost.

Da, Gospod. Dobro je, vedno je dobro.

(Po José M. Pérez Lozano: “Diario de un padre de familia”)

- anketaXXII
- dnevnik Ane Marije
- Danijelove zgodbe
- trije za zakon

Anketa XXII

Sliša! sem, da se tale anketa preveč vleče. Z malokaterim tujim mnenjem se tako iz srca skladam kakor s tem! Če se zdi anketa dolga bravcu ali verjetno bravcem, kako se ne bo vlekla vsem, ki smo pri njej sodelovali in zato ne zamerimo nikomur, ki je ne bere več. Nismo pa zaključili z objavo ankete pred koncem, ker bi okrnjen material ne ime! nobene vrednosti. Tako pa le upamo, da bo „Anketa“ v celoti služila če ne sedanjim vsaj bodočim rodovom v ilustracijo naše dobe in njene mladine.

KATERI SLOVENSKI PROBLEMI TE ZANIMAJO?,
je bilo naslednje vprašanje zastavljeno anketarjem skupine E.

Tako le odgovarjajo:

- Prilagoditev slovenskega človeka tujini;
- Socialni problemi; (2 glasova)

- ohranitev slovenščine,
- mladinski problemi; (3 glasovi, ne pojasnijo, kaj na ti problemih obsegajo;
- obstoj slovenstva na Koroškem, Primorskem in Goriškem;
- obstoj slovenskega naroda;
- kakšna naj bi bila Slovenija po koncu diktature;
- kako priti do samostojne Slovenije?;
- kako bo doma ko izgine komunizem?;
- kaj čaka emigracijo?

BI SE VRNIL DOMOV?

sprašuje anketa.	Vrnil bi se	7 odgovorov
	Ne bi se vrnil	6 "
	Ni odgovoril	1 anketar
	Skupno	14 anketarjev

Svoj odgovor, da se noče vrniti domov utemeljuje nekdo takole: „doma ne bo nikdar svobode. Če ne bo komunistične tiranije bo pa klerikalna.“ Drugi pa pravi: „svet je le eden...“

„KAKŠNE LASTNOSTI NAJ BI IMEL TVOJ BODOČI ZAKONSKI TOVARIŠ?“

(Odgovori veljajo tako za fante kot za dekleta.)

veren, katoličan	10	odkritosrčen	2
Slovenec	6	delaven	1
pošten, inteligenten	5	varčen	1
dobrega srca	4	da bi me ljubil	1
izobražen	3	pameten	1
prikupen	2	skromen	1
dobre volje	1		

BI SE POROČILI Z DRUGORODCEM:

6 odgovorov DA

5 „ NE

- Ljubezen ne pozna meja;
- Potrebna bi bila duševna prilagoditev;
- Povsod so dobri ljudje;
- Bog ni prepovedal;

so mnenja nekaterih, ki so na gornje vprašanje odvrnili pozitivno.

DA JE ČISTO ŽIVLJENJE MOŽNO,

odgovarja 12 anketarjev, 1 odgovor je negativen in sicer pravi, da je čisto življenje „protinaravno“.

Verskih dvomov ni izrazil nihče, kar lahko pomeni močno, lahko pa tudi površno vero.

O NAŠEM PROTIKOMUNISTIČNEM BOJU PA SODIJO TAKOLE:

- bil je načelno pravilen, taktično pa zgrešen (2 podobni mnenji);
- svoboda da pravico misliti različno, boj med brati mi ni všeč;
- me ne zanima politika;
- je bil neizogiben;
- občudujem domobrance v njih borbi za Boga in domovino!;
- kot boj naroda je bil zelo idealističen, vendar nekam nerealen, naiven in nepremišljen (primer: prisega);
- preveč razkolov v protikomunističnem taboru;
- kako naj sodimo o boju, ki ga poznamo le iz pripovedovanja staršev, knjig in revij. Je naša sodba pravilna? Občudujem jih. Za vzor so mi vsi tisti, ki so se neustrašeno, z nevarnostjo za lastno življenje, uprli komunizmu, tisti, ki so v najtežjih dneh znali izpolniti dolžnost do sebe in naroda. Mislim z Velikonjem: „Idejno smo bili na pravi strani, če smo se motili, smo se v taktiki.“ Boleče dejstvo je po mojem razcepljenost na stranke in strančice v samem katoliškem taboru, nesloga med voditelji.

Brala sem, da je bil položaj v slovenskih katoliških vrstah tik pred vojno podoben položaju Judov v Jeruzalemu, ko ga Rimljani napadajo.

Na obzidje že udarjajo sovražne legije, v mestu samem pa se stranke borijo za oblast.

Je to res podoba takratnega položaja? Kje je resnica, kje je jasnost? Kako naj jo najdemo mi, če je ne najdejo tisti, ki so preživljali in doživljali tiste čase, pa si sedaj z grenkimi besedami drug drugega valijo krivdo in odgovornost, podtikajo dejanja in izjave?

Se vam ne zdi, da sovražnik že udarja na obzidje, še več, da je že med nami? Bodimo složni!

„KAJ PRIČAKUJEŠ OD ŽIVLJENJA?“

je bilo zadnje vprašanje zadnji skupini anketarjev ter je prejelo naslednje odgovore:

- Srečo. Kdo je srečen? Mati med otroci ob dobrem možu? Redovnica med božniki ali ob tujih otrocih? Obe, če izpolnjujeta voljo božjo. Želim in molim, da bi spoznala voljo, ki jo ima Bog z menoj in da bi imela pogum in voljo slediti po poti začrtani od Boga.
- izrabiti svoje zmožnosti;
- vse stavim samo na sebe;
- pričakujem lepih stvari, s'abe pridejo same.

Sreče in uspeha;

- nič dobrega;
- miren dom (2 mnenji);
- najti smisel življenja;
- zdravje in zadovoljstvo;
- nič in vse.

In zdaj še mnenje neke anketarice „o slovenski skupnosti“, ki je izpadlo v prejšnji številki.

„Gotovo je slovenska skupnost velikega pomena. Predstavlja nam domovino na tujem, je protest diktaturi doma, je živ organizem in del naroda, ki se zaveda svojega slovenskega življenja. Morda bi po predstavnikih morala imeti več zvez z drugimi protikomunističnimi emigracijami. Vrline: dobro organizirano versko življenje, slovenski domovi in šole, tečaji, organizacije, vse to priča o veliki delavnosti, vztrajnosti in požrtvovalnosti, o smislu za skupne žrtve in napore. Napake: Slavna slovanska sloga. Pregoreči lokalpatrioti, ki ne vidijo čez domače planke. Pomanjkanje resnične ljubezni, ki se kaže v nerazumevanju drugih, v prepirih, opravljanju in obrekovanju. Popušcanje posameznikov v ideoloških načelih, razkroji v nekaterih organizacijah. Nekateri naši domovi so padli na raven navadnih predmestnih klubov.“

Tako, ankete je konec. Hvala Bogu, anketarjem, dekletom in fantom, ki so jo urejali, domovom, ki so jo širili in zbirali, predvsem pa tistim neznanim bralcem, ki bodo iz objavljenih misli črpali napotke za delo med mladino.

Ena sama skrb me teži zdaj, ko pišem zadnje vrste „Mladinske ankete“, in sicer: „Kdo bo mladini odgovoril na zastavljena vprašanja?!“

ZARKO

Dnevnik Ane Marije

Nedelja, 21. januarja

Ker sem premalo spala, sem vstala slabe volje. Skoraj bi zamudila mašo. Prevečkrat sem se spotikala ob dobre ljudi, ki gredo k sv. maši iz navade, pridejo prepozno in odidejo čimprej, da bi sedaj sama padla v isto napako. Pri pridigi sem se umirila. Duhovnik je govoril o sveti Evharistiji, o božji ljubezni, ki se daje ljudem pod podobo koščka kruha. Sveti Janez je rekel: „Bog je ljubezen“ in „vsa ljubezen pride od Boga“. Nikoli nisem pomislila, da pri sv. obhajilu prejemamo Ljubezen, vir vse Ljubezni. V sv. Evharistiji je pričujoč Jezus z vsem življenjem, smrtjo, vstajenjem in odrešenjem; njegova zmaga nad grehom in osvojitve pravega življenja. Gospod v meni in po meni lahko pride med ljudi. Če sem dovolj prozorna, bom dajala drugim Ljubezen. Od svete maše sem odšla polna luči in veselja. Hvala Gospod, hvala.

Četrtek, 18. januarja

Tone me je obiskal, da bi se pogovorila o debatnem večeru, ki ga organizira Zveza katoliške mladine v svojem domu. Tema razgovorov je razmerje med fanti in dekleti. Dekleta in fantje se bodo posamič razgovarjali o temi; potem bodo skupno izmenjali misli. Bolje je, da

se prej posamič pomenimo. Skupno se ne bi mogli tako prosto pogovarjati in bi marsikdo ne mogel povedati to, kar misli.

Tako prijetno je delati skupno s Tonetom. Fantje mu sledijo in ni čudno. Upam, da bo na debatni večer tudi Irena lahko šla. Ko sem jo zadnjič videla, ni za gotovo vedela, če bo lahko šla.

Sobota, 20. februarja

Debatni večer je bil zelo zanimiv, le škoda, da nam je zmanjkalo časa in nismo mogli izmenjati misli s fanti. Zaključki debate med dekleti: Če bi se enkrat za vselej odločila, da hočeš ostati čista, potem ni tako težko. Biti moraš previdna. Nevarno je igranje z ljubeznijo, čeprav pri tem ne misliš nič slabega. Če se dekle ne ohrani čisto, jo bodo zaničevali. Nasprotno pa, čeprav bi ti mogoče kdo rekel, da si strahopetna, da se pretvarjaš, da hočeš igrati svetnico, v dnu srca te bodo občudovali. Najvažneje je, da fantje srečajo dekle, ki živi čisto, zna posredovati svežost in veselje. To, kar dekleta lahko dajo družbi je nenadomestljivo. Lahko delijo nežnost, dostojnost, pristnost, veselje. Gorje, kadar sejejo nered in nemir.

Tone me je spremljal domov in mi dal zaključke njihovega razgovora. Vsi želijo pristnega tovarštva med dekleti in fanti, ki naj bi obogatilo oboje. Zavedajo se, da je to med doraščajočimi težko. Dve skupini fantov je. Tisti, ki odobravajo igranje z ljubeznijo, in tisti, ki tega ne sprejmejo, čeprav včasih čutijo skušnjave.

Idea! je medsebojno pristno zdravo tovarštvo, plemenitenost z delom za druge.

Zvečer sem brala evangelij. Sedaj prebiram sv. Janeza, ki me najbolj navdušuje. Mislim, da bi si morala nekatere misli zapisati. Danes mi je Kristus govoril: „Še druge ovce imam, ki niso iz tega hleva, potrebno je, da jih združim, da vsi poslušajo moj glas, da bo ena sama čreda in en sam pastir.“

Sobota, 27. februarja

Tako ne gre naprej. Žalostna sem in ne vem zakaj. Rada bi našla nasmeh in notranji mir. Hočem biti svobodna. Prepisala sem pesem: „Svoboden si“. Všeč mi je, ker izraža vse, kar želim.

Svoboden si,
da hodiš po robu ceste,
poješ zjutraj,
živiš brez skrbi.

Svoboden si,
da izbereš si prijatelje,
daš smisel svojemu življenju
živiš življenje, ki si ga izbral!

Svoboden si,
da daš ubogemu svoj dar,
mu daruješ vse, kar imaš,
živiš za druge in ne zase.
Svoboden si.

Priredila M. M.

Bo še

MICHEL QUOIST

Danijelove zgodbe

1. APRIL. Sijajno. Pred nekaj trenutki smo Peter, Pavel, Mihael, Andrej in jaz, klicali po telefonu profesorico matematike. S krasnim baritonom je Andrej javil: „Tukaj Prosvetno ministrstvo. Kličemo vas iz pisarne gospoda ministra, da vam naznanimo veselo novico. Zaradi izrednih sposobnosti smo vas imenovali za višjega nadzornika državnih srednjih institutov.“

Na drugi strani žice je bilo slišati neko mrmranje. Nekdo izmed nas se je na glas zakrohotal. Andrej je hitro prekinil zvezo in vsi smo jo hitro pobrali.

Ko sem prišel domov, mi je Janez zaskrbljeno zaupal: „Prišlo je

pismo iz šole. Zopet pritožba čez tebe.“ Jaz sem si belil možgane, zakaj neki je nova pritožba. Pa je Janez planil v smeh in zatulil: „Prvi april.“ Presneti smrkavec. Lahko bi si izmislil kakšno drugo pote-gavščino.

4. APRIL. Andreja in Mihaela sem spremljal, ko sta šla k tiste-mu duhovniku, ki jim posoja moderne plošče. Ni ga bilo doma, a ona dva sta se kar po domače ustoličila v naslanjačih. Andrej si je prižgal cigareto in navil gramofon.

Ko je pater prišel, nas je veselo pozdravil. „Dober večer fantje.“ Nato je pogledal mene in pokimal: „Kako je Danijel? Ti ne kadiš? Drugič kar vzemi če ti je všeč.“

Čudovito dobro sem se počutil ves čas, ko smo bili tam. Pater je izredna oseba. Vem da bova dobra prijatelja.

7. APRIL. Kristina je vrnila danes mamì izposojene pletilke. Skušal sem, da bi mi dala kako novico od Jasne a zaman. Nisem mogel govoriti z njo na samem.

Prepiri s Punčko. Kadar začne vtikati svoj nos v stvari, ki je ne brigajo, je neznosna.

Jutri pišemo šolsko nalogo iz zgodovine. Sem radoveden, kakšen red bom dobil. Prejšnji mesec sem bil predzadnji.

13. APRIL. Krasno smo se imeli. S Petrom sem šel v park, kjer imajo tudi razne igre. Peter je dobil tam neko prijateljico in jo po-vabil na električne avtomobile. Jaz pa sem našel Lucijo in sva tudi skupaj šla na avtomobile in vrtiljak. Največkrat je plačala ona, ker je imela dosti denarja, jaz pa skoraj nič. Ko smo se poslovili, je rekla: „Še kdaj se moramo dobiti. To je tako zabavno.“

14. APRIL. ZVEČER. Ravnokar sem videl Lucijo. Precej časa sva se pogovarjala. Je zelo zanimivo dekle, a nesrečna. Doma ima ve-dno probleme s starši, ki je ne razumejo. Nekaj časa je imela fanta in je bila vsa neumna nanj, a jo je pustil. Zelo je žalostna. Ne razu-mem nekatere fante, kako morejo vedno vleči dekleta za nos.

VELIKI PETEK. Ti dnevi mi niso všeč. Počutim se žalostnega a ne vem zakaj. Nihče me ni prišel obiskat in jaz nisem šel nikamor.

26. APRIL. Ponovno v šolo, velikonočne počitnice so pri kraju. Danes sem šel v šolo z Lucijo. Imava skoraj isto pot.

29. APRIL. Ves popoldan smo se podili po mestu s kolesi. Ko sem

prišel zvečer domov, me je mama vprašala: „Danijel, kaj si delal danes popoldan?“ „Nič posebnega,“ sem odgovoril. Pa so res neumni stari. Še to naj povem, kje sem bil in s kom. Seveda.

2. MAJ. Mama se je spomnila, da je danes zadnji dan, da opravi velikonočno dolžnost. Moral sem k spovedi. K sreči je spovedoval župnik in je bilo mnogo ljudi. Kar nič me ni vpraševal in sem hitro opravil.

4. MAJ. Že osem dni je, kar hodiva z Lucijo skupaj na poti v šolo. Ona je res očarljiva. Danes sva se tako zaklepetala, da sva oba zamudila.

Priredil A. M.

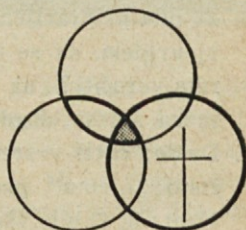
(Bo še)

Trije za zakon

(On, ona in Bog)

Test št. 12

STA ZARES ZALJUBLJENA?

DA NE

1. Ali rada delata skupaj („v dvoje“) in se zanimata za iste stvari?	—	—
2. Sta ponosna nase, če se primerjata z drugimi?	—	—
3. Ali se čutita zaskrbljena drug za drugega, kadar sta dalj časa ločena?	—	—
4. Sta pripravljena živeti v katerem koli kraju, samo da bi bila skupaj?	—	—
5. Imata čut za majhne pozornosti drug do drugega? ...	—	—
6. Sta pripravljena vse žrtvovati, celo družino, prijateljsva, samo da bi se mogla poročiti?	—	—
7. Uživata, kadar sta skupaj, pa čeprav se prepirata?	—	—
8. Se imata rada samo zaradi telesne lepote, ali pa tudi in celo na prvem mestu zaradi lepote in skladnosti vajinih značajev in notranjega bogastva?	—	—
9. Ali vaju težave in trpljenje še bolj poveže med seboj ali pa loči?	—	—

10. Govorita rada vse v dvojini: bova naredila, bova šla, midva misliva tako, itd.?	—	—
11. Si med seboj želita, da bi tudi vsak zase dosegel čim večjo osebno srečo in življenjski uspeh?	—	—
12. Sta kdaj pomislila, kakšna bosta pri 40 ali 50 letih in to nič ne moti vajine ljubezni?	—	—
13. So vajina skupna čustva sedaj močnejša, kot so bila še pred dvema mesecema?	—	—
14. Ali pametno in hitro prekineta prepir; če vidita, da gre za malenkosti?	—	—
15. Sta že dokončno odločena, da se poročita?	—	—
16. Bi bila pripravljena odložiti poroko za dve ali tri leta, če bi uvidela, da se iz zadostnega razloga sedaj še ne moreta poročiti? (na primer zaradi ureditve stanovanja, vojaška služba, študij, nujna pomoč staršem itd.)	—	—
17. Dekle: čutiš v srcu močno željo, da bi bili vajini sinovi čisto „njemu“ podobni? Fant: bi ti bilo všeč, da bi bile vajine hčerke prav take, kot je „ona“?	—	—
18. Se vajinim staršem zdi, da sta iskreno zaljubljena?	—	—
19. Sta ponosna drug na drugega, ko se predstavita domačim, znancem, prijateljem — ne da bi pri tem bila v zadregi ali čutila kakšen kompleks?	—	—
20. Če bi se kdaj v zakonu zelo resno sprla, bi bila eden ali drug pripravljena čimprej obnoviti prisrčno razmerje?	—	—
21. Če gledata nazaj, na prva srečanja, se vama zdi, da je ljubezen vedno močnejša, da sta vedno bolj iskreno zaljubljena?	—	—

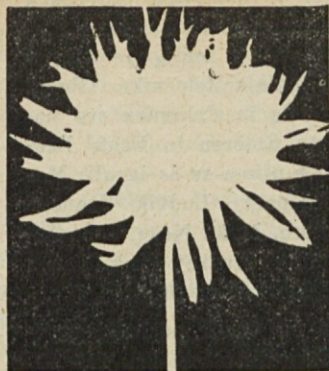
ZAKLJUČEK:

Od 16 do 21 pritrdilnih odgovorov .. odlično; sta pristno zaljubljena.

Od 10 do 15 pritrdilnih odgovorov .. zadostno; več nesebične ljubezni!

Manj kot 10 pritrdilnih odgovorov .. prekinita vajino prijateljstvo.

Vsaj za nekaj časa, če za vedno, še toliko bolje!

med nami v Argentini

V oktobru in v prvi polovici novembra je bilo med nami v Argentini izredno razgibano. Glavni dogodki so bili: dobrodelni teden, slovenska birma, prvo sv. obhajilo, teden vere, misijonska nedelja in praznik Kristusa Kralja, proslava narodnega praznika, igre: Krst pri Savici, Srenja, Ženin iz Amerike in Vest, 15. mladinski dan, 11. obletnica Našega doma praznik Slovenske besede in tombola v San Martinu ter seveda „dan vernih duš“ in ponovitev nove maše č. g. Martina Avanza SDB in slovo od misijonske s. Silve Žužek.

Dobrodelni teden: Prvo nedeljo v oktobru je Vincencijeva konferenca podala letni obračun. Od 1. septembra 1966 pa do 31. avgusta 1967 je Vincencijeva konferenca zbrala in razdelila \$ 839109.

Slovenska sv birma. Praznik Kristusa Kralja 29. oktobra 1967, bo za

vedno ostal v spominu naše skupnosti v Argentini. Tega dne je bila namreč birma v slovenskem jeziku. Birmovavec je bil g. msgr. Anton Orehar. Birmancev je bilo 174 otrok in sicer: 44 iz San Martina, 31 iz Ramos Mejije, 29 iz San Justa, 27 iz Morona, 13 iz Carapachaya, 10 iz Buenos Airesa, 6 iz Hurlingham, 5 iz Adroqueja, 3 iz Slovenske vasi, 3 iz Transradia in 3 iz Berazateguija. Birmovavcu so asistirali ggduhovniki: župnik Matija Lamovšek, dr. Franček Prijatelj iz Nemčije, dr. Alojzij Stare, Jurij Rode. Navzoči pa so še bili gg.: dr. Franc Gnidovec in kot botri gg. župnik Albin Avguštin, župnik Anton Škulj, Matija Borštinar in Franc Bergant ki se je pred kratkim vrnil iz Svete Dežele in iz Rima, kjer je dokončal biblični institut. Med sv. mašo in birmo je pel pevski zbor „Gallus“ pod vodstvom g. dr. Julija Savellija. Navzočih je bilo okrog 800 ljudi.

Sv obhajil je bilo razdeljenih nad 500.

Sv. birma je bila v ukrajinski stolnici v Buenos Airesu ki stoji 200 metrov od Slovenske hiše.

Prvo sv. obhajilo V nedeljo, 22. oktobra, je 75 slovenskih otrok iz Velikega Buenos Airesa pristopilo k prvemu sv. obhajilu.

Sv. obhajilo je bilo v Slovenski hiši v Buenos Airesu. Med sv. mašo, katero je daroval g. msgr Anton Orehar so peli šolski otroci iz San Justa „slovensko mašo“ pod vodstvom gdč. učiteljice Angelce Klanšek. 20 otrok je bilo iz San Martina, 17 iz Morona, 16 iz Ramos Mejje, 12 iz San Justa, 3 iz Buenos Airesa 3 iz Carapachaya, 3 iz Hurlinghama in 1 iz Adroguoja.

Po sv. maši so se prvoobhajance in prvoobhajanci zbrali k fotografiranju, nato po stari navadi k zajtrku. Za spomin pa so prejeli lepe spominske podobe.

Teden vere med nami. Od misijonske nedelje do praznika Kristusa Kralja smo imeli „teden vere“. „Oznaniilo“ je za to priložnost izšlo v povečani obliki in prineslo bogate misli za vsak dan o veri.

„Krst pri Savici“ — nova igra. Za letošnjo misijonsko nedeljo, ob 1200 letnici našega krščanstva in 1100 letnici obiska svetih bratov Cirila in Metoda ter v letu vere, je bila v dvorani Slovenske hiše z velikim uspehom uprizorjena igra v šestih slikah „Krst pri Savici“.

Avtor igre je pisatelj g. Zorko

Simčič. Igril je botrovala Slovenska misijonska zveza, priredilo jo je Slovensko gledališče, režija je bila v rokah g. Nikolaja Jeločnika. Glavni vlogi Bogomile in Črtomira sta podala Marjeta Smersu in Frido Benik. Hkrati z njima so še igrali: Marijan Willenpart, Ludvik Štancer, Snežna Osterc, Maks Nose, Jože Žakelj, Ciril Jan, Andrej Fink, Janez Zorc, Ciril Markež in drugi.

Igro so ob veliki udeležbi uprizorili štirikrat in sicer: 21., 22., 31. oktobra in 1. novembra

Slovo od nove misijonarke. V torek, 31. oktobra, je bila v Slovenski dvorani v Buenos Airesu poslovitev od nove misijonarke, zdravniške sestre Silve Žužek, ki je toliko let kot dekle živela med nami. Ob slovesu so govorili g. msgr. Anton Orehar g. superior Ladislav Lenček CM, g. Franc Sodja CM, g. Marijan Loboda in za konec sestra misijonarka.

Nova misijonarka, ki odhaja v ugandski misijon, je iz znane Žužkove družine, ki je dala Cerkvi 4 duhovnike: Mihaela, superiorja slovenskih jezuitov, dr. Ivana, rektorja Vzhodnega inštituta v Rimu, p. Ivana in, p. Romana ter 4 redovnice: uršulinko s. Majdo, zdravnici dr. Janjo in dr. Rezko in farmacevtko s. Silvo.

Vseh mrtvih dan. Na dan Vseh svetnikov smo se spomnili naših rajnih.

[Pobožnosti so bile v Slovenski

hiši v Buenos Airesu in na pokopališčih: Chacarita v Buenos Airesu, v San Martinu, v ramoški župni cerkvi, na pokopališču v San Justu in Villegas, v Tigre, na Floresu, v Moronu in Lomas de Zamora.

11. obletnica Našega doma v San Justu. V nedeljo, 8. oktobra, je bila najprej sv. maša, katero je daroval g. Janko Mernik SDB, pel pa je pevski zbor iz San Justa pod vodstvom g. Štefana Drenška. V Domu je bil nato popoldanski del proslav: nagovor dušnega pastirja, pevske točke šolskih otrok pod vodstvom gdč. Angelce Klanšek in govor predsednika g. Petra Čarmana. Popoldne so bili pozdravi zastopnikov, petje deklet in fantov iz Berazateguija, pripravil g. Omahna, rajanje mladenk, nastop deklinškega krožka. Osrednja točka pa je bil govor univ. prof. dr. Tineta Debeljaka.

Praznik „Slovenske besede“. Letošnja obletnica Slomškovega doma je bila posvečena slovenski besedi. Zaradi slabega vremena je bila prireditve precej okrnjena. Po dviganju zastav je bila sv. maša, katero je daroval g. dr. Alojzij Starc. Pri popoldanskem programu je bilo od izbranega programa le pete deklet in fantov iz Berazateguija, misel mladine o slovenski besedi (gdč. Homovec in g. Jože Žakelj, prizor šole Antona M. Slomška in rajanje najmlajših. Ves dan pa je bila odprta razstava Slovenskega tiska. Ob otvoritvi je imel nagovor g. dr. Jože Krivec.

Še tri igre med nami. Igralska umetnost je spet lepo oživila. Igralci iz Ramos Mejije so uprizorili veseloigro v treh dejanjih „Ženin iz Amerike“. Bila je 30. septembra in 1. oktobra. Režiral je g. Stanko Novak. Sceno je izdelal g. Franci Holosan; dramatski oder iz Carapachaya je 30. septembra uprizoril Jalnovo igro „Srenja“ v režiji g. Albina Petelina sceno pa je izdelal g. Jože Korošec; Naš dom v San Justu pa je priredil v nedeljo, 12. novembra Maurice Rostandovo dramo v treh dejanjih „Vest“. Režiser je bil g. Janez Špeh, scenograf pa g. Tone Oblak.

Slovenski narodni praznik. V soboto, 28. oktobra, na predvečer 29. oktobra so zastopniki naših ustanov, Domov in organizacij proslavili v Slovenski dvorani naš narodni praznik in Slovensko zastavo.

Proslava se je pričela s sv. mašo, katero je daroval g. msgr. Anton Orehar. Pri proslavi sta govorila g. Miloš Stare, tajnik Narodnega odbora in g. Jernej Dobovšek, predsednik Slovenskega kat. akad. društva. Po govorih je bil odrski del prireditve v režiji g. Willempartha, za konec pa skupna slavnostna večerja.

15. mladinski dan. V nedeljo, 5. novembra je bil na Slovenski prištavi v Moronu 15. mladinski dan naše mladine.

Dopoldne je bila sv. maša, katero je daroval g. dr. Franček Pri-

jatelj. Ob 15 uri je bilo dviganje zastav, nato govor predsednice SDO. Helene Pleškove in predsednika SFZ Cirila Jana. Sledila je razdelitev pokalov športnih dni nato pa so bili televadni nastopi mladenk, naraščajnikov, deklet in fantov, iz raznih okrajev Velikega Buenos Airesa; za konec pa zaključna odbojka, v kateri so zmagali fantje iz San Justa.

Isti dan je bil tudi zaključek mladinskih dni v Mendози. Slavnostni govornik je bil g. Zorko Simčič.

„Kaj pomeni danes biti Slovenec?“ je bil naslov zelo zanimivemu in aktualnemu predavanju, katerega

je imel v Buenos Airesu, Ramos Mejiji, San Justu, San Martínu, Slovenski vasi in drugje g. pisatelj Zorko Simčič.

Novе slovenske knjige. Med nami so izšle tri nove knjige. G. Franc Sodja CM je napisal knjigo ki nosi naslov „Vincencijeva podoba“. G. misijonar Kokalj „Kraljica dveh Svetov“. Obe je izdalo Baragovo misijonišče. „Svobodna Slovenija“ je izdala delo g. Marijana Marolta „Rojstvo, ženitev in smrt Ludvika Kavška“. Dušnopastirska pisarna pa je izdala delo Mirka Kunčiča „Ptiček z dvema ključkoma.“

NOVICE IZ SLOVENIJE

Škofje so zborovali. Od 12. do 14. septembra je bilo v Zagrebu drugo letošnje plenarno zasedanje škofovske konference Jugoslavije. Udeležili so se ga vsi člani, razen dveh bolehnih, skupaj 27. Na zasedanju so obravnavali gradivo za škofovsko sinodo, ki se je začela v Rimu 29. septembra. Konferenca je tudi odobrila predlog učnega načrta za katehizacijo doraščajoče mladine.

Idrija, 10. septembra. Čeprav so deževni oblaki viseli nizko nad idrij-

sko kotlino, se je zbralo veliko ljudi k blagoslovu temeljnega kamna za novo cerkev. Kakor bi nebo samo hotelo pokazati, da je Idriji cerkev res potrebna, saj so imeli verniki tudi med mašo nad glavo streho le iz dežnikov. Obred blagoslova temeljnega kamna je opravil generalni vikar in stolni prošt iz Kopra Leopold Jurca, ki je po končanem obredu spregovoril vernikom o pomenu cerkve kot skupnega doma božjih otrok. Pričakujejo da bo cerkev dozidana v dveh letih.

Pater Lelotte — apostol mladine v Sloveniji. Slovenski jezuitski bogoslovci so v počitnicah pod Julijci preživeli 15 dni skupaj s p. Lelottom, ki je po vsem svetu znan kot apostol mladine. Patru, ki je 15. marca letos spolnil 65 let, so zastavili različna vprašanja, med drugim tudi: „Kakšni so vaši vtisi o Sloveniji? Ali ste morda opazili kakšen poseben razloček med vernostjo Slovenca in zahodnih narodov?“

„Mesec dni sem v Sloveniji. Občudujem njene naravne lepote, ki jih pravkar gledam skozi široko odprto okno. Kako čudovito lepa pokrajina! Alj ni narava božji evangelij, Stvarnikovo razodetje, ki ga bremo v vseh stvareh? Občudujem, kako slovenski narod vedno s petjem izraža svoje veselje in vero. Presemetila me je milina slovenskega jezika in velika ljubezen staršev do otrok.

Slovenski narod je globoko veren. Upam, da mu turizem ne bo pokvaril tega čuta za nadnaravni svet. Mladina slovenskega ljudstva ima priložnost živeti s sobraty ateisti, tako da se lahko med seboj zelo dobro poznajo. Toda zdi se mi, da mladina ni več zadovoljna s čustveno vero, temveč hrepeni po razumskem poglobljanju verskega prepričanja, da bi ga lahko brez srčmu pokazala pred nevernimi brati, ki končno tudi sami hrepene po resnici.“

Msgr. Venčeslav Snoj — umrl. Dne 27. septembra je v jutranjih urah prerano izdihnil svojo dušo msgr. Venčeslav Snoj, stolni kano-

nik, nadškofijski kancler, ravnatelj stolnega kora itd. Tri dni prej je dopolnil šele 59 let.

Rajni se je rodil v Zagorju ob Savi dne 24. septembra 1908. Med desetimi otroki je poleg pokojnega duhovnik tudi njegov brat Jože, ki živi v ZDA; rajni brat France pa je bil minister. Od leta 1919 do 1927 je bil v škofovih zavodih v št. Vidu. Posvečen je bil dne 27. septembra 1931. Po novi maši je bil v škofovem zavodu za prefekta, obenem pa je študiral glasbo. Leta 1937 je bil nastavljen za suplenta, l. 1940 pa za profesorja šentviške gimnazije. Istega leta je postal tudi ravnatelj stolnega kora in Orglarske šole.

Leta 1945 je prišel na pomoč v škofijsko pisarno. To je nova doba v njegovem življenju. Kmalu se je s svojo veliko bistrino duha vživel v veliko delo ordinariatne pisarne, bil najprej tajnik, od leta 1959 pa kancler. Istočasno je tudi 20 let upravljal gospodarstvo ljubljanske stolnice, ki jo je vso obnovil zunaj in znotraj. Za vse te zasluge je bil l. 1961 imenovan za stolnega kanonika, leta 1964 pa ga je sv. oče imenoval za monsignorja.

Še dva duhovniška grobova. 19. septembra je umrl Alojzij Žun, župnik v Brusnicah na Dolenjskem, star komaj 56 let. Rojen je bil 20. junija 1911 v župniji Trboje pri Kranju. V duhovnika je bil posvečen 4. julija 1937. Kaplanoval je na Trabelnem in v Mirni peči. Župnik je bil na Vranji peči v Sv. Križu pri Litiji in 7 let v Brusnicah. Drugi

duhovnik pa je Stanko Horvat iz mariborske škofije. V duhovnika je bil posvečen 1956. Kaplanoval je v Slovenskih Konjicah, pri Sv. Petru pod Svetimi gorami, v Rogški Slatini in na Gomilskem.

Nova župnija. 10. septembra je bila ustanovljena v frančiškanski cerkvi sv. Lenarda v Novem mestu nova župnija. Obsega del novomeške župnije z bližnjo okolico frančiškanskega samostana in od šmihelske župnije Kandijo in več vasi.

Pastoralni problemi Ljubljane. V novi pastoralni reviji „Cerkev v sedanjem svetu“ je rajni prof. Franc Glinšek napisal zanimiv članek „Pastoralni problemi Ljubljane“. V članku beremo tudi:

„Ljubljana sama predstavlja tretjino ljubljanske nadškofije in skoraj osmino vse Slovenije. Ljubljana ni le upravno središče Slovenije, ampak je tudi največja koncentracija slovenskih šol in intelektualcev. V njej se napiše in natisne največji del slovenskih knjig in časopisov. Tu se največ knjig proda in prebere. Ljubljana je središče slovenske literature, likovne glasbene in gledališke umetnosti. Ona je največje delovišče slovenske znanosti. Tu je središče trgovine in zelo močna koncentracija slovenske industrije. Ljubljana je največje prometno vozlišče Slovenije, največji organizator turizma in zelo pomemben turistični kraj. Še in še bi lahko naštevali, pa naj omenim le to, da živi v Ljubljani poleg katoličanov največ

nevernikov in največ pripadnikov drugih veroizpovedi...

Statistika pove, da med sedanjimi 17 ljubljanskimi župnijami celih 7 šteje po že zastarelih podatkih več kakor 10.000 prebivalcev, od teh sedmih pa troje kar po 18.000 oz. 17.000. Teh 17 župnij ima 46 dušno-pastirsko delujočih duhovnikov...

Statistika obiska nedeljske službe božje bi bila še kar ugodna, če vzamemo mesto kot celoto. Če pa pogledamo posamezne župnije opazimo npr., da je pri službi božji pri frančiškanih (6.000) in v stolnici (4.000) več ko tretjina vseh, ki k službi bežijo v Ljubljani hodijo...

Porazdelitev kulturnih središč je v Ljubljani neugodna. Središče ima dovolj cerkva. Če ne štejeemo sv. Florijana, jih je sedaj v ožjem centru pet: stolnica, frančiškani, Sv. Jakob, Sv. Peter in Sv. Trojica. Potem so pa daljave: Sv. Ciril in Metod je tam pri stadionu skoro dva kilometra od središča. Enako daleč je Sv. Frančišek. Še dalje na rob strnjenege naselja je potisnjena cerkva v Kosezah. Za ves velikanski prostor onstran železniške proge proti Žalam je samo majhna cerkva sv. Križa na Žalah, ki naj bi zadostovala župniji, kateri prisojamo 17.000 prebivalcev. Dobro sta s kulturnim prostorom oskrbljena Kodeljevo in Štepanja vas. Naravnost hudo pa je v Mostah. Cerkvica sv. Družine je star lesen provizorij iz pred vojske, stisnjen med velike nove bloke, boren in dotrajan.

Kanada

G. msgr. Ignacij Kunstelj, glavni direktor slovenskih dušnih pastirjev v izseljenstvu je bil prve dni v juliju v Kanadi. 2. julija je imel koncelebrirano mašo na katoliškem dnevu, na popoldanski slavnosti pa je imel pozdravni govor. 5. julija je odšel iz Kanade na obisk k slovenskim duhovnikom v ZDA.

Avstralija

Slovenska nova maša. Novomašnik je g. Edvard Sedevčič. Rojen je bil 1. 1941 v Mona Vale blizu Sydneya. Njegovi starši so iz vasi Breg v župniji Banuščice, ter so prišli v Avstralijo leta 1939. Novomašnikov oče je umrl 1. 1949. Edvard Sedevčič je bil posvečen v duhovnika 22. julija t. l. v sydneyški stolnici. Naslednji dan je imel novo mašo v domači fari Narrabeen. V nedeljo, 30. julija jo je ponovil med Slovenci v Paddingtonu. Tu je bila nova maša po slovenskih običajih.

Rim

Msgr. Fogar — biseromašnik. V duhovnika je bil posvečen 23. julija 1907. leta v Brixenu na Južnem Ti-

---

Kanon v slovenščini. Na seji slovenske liturgične komisije dne 2. septembra letos je bilo soglasno sklenjeno, da se dovoli pri mašah z udeležbo ljudstva kanon moliti slovensko in sicer v prevodu, ki ga je Svet za izvajanje konstitucije že odobril in je natisnjen v žepnem Rimskem misalu, Ljubljana 1965.

SLOVENC V SVETU

rolskem. Leta 1923 je bil Alojz Fogar imenovan za tržaškega škofa. V goriški stolnici ga je posvetil 14. oktobra istega leta goriški nadškof Sedej. Kot škof v Trstu je hotel biti pravičen do vseh narodnosti. Odločno je branil Slovence in Hrvate. Zaradi tega so ga fašisti javno napadali, sramotili in mu grozili. Začeli so pošiljati „pritožbe“ Mussoliniju in v Vatikan, ki je pred zahtevami fašistov klonil in odpoklical škofa Fogarja v Rim. To se je zgodilo 1. 1936. v Rimu je msgr. Fogar kot 85-letnik dočakal biserni mašniški jubilej. Z njim so se ga hvaložno spominjali posebno Slovenci v Trstu in Gorici, ker je imel kot cerkveni dostojanstvenik toliko poguma pred fašisti, da je pred njimi in v Vatikanu odločno izpovedal, da imajo

tudi Slovenci pravico biti in ostati Slovenci ter v svojem jeziku Boga častiti.

Koroška

Dekan Fatur — biseromašnik. V nedeljo, 23. julija, je v Zeltschach pri Brežah praznoval biserni mašniški jubilej tamošnji župni upravitelj g. dekan Jakob Fatur. Bisernomašnik je bil rojen 24. julija 1882 v Zagorju pri Postojni. Semenišče je končal l. 1908. Kot dekana v Radovljici so ga leta 1941 zaprli nacisti, po vrnitvi l. 1945 pa je moral zopet v begunstvo pred komunisti, ki so mu grozili s smrtjo. Na Koroškem je bil v Vetrinju in v taborišču v Spittalau. Od novembra 1945 je deloval na raznih koroških farah. Od l. 1950 upravlja župnijo sv. Heme v Zeltschach pri Brežah. V tej fari je izpeljal veliko del, ki so v korist vsemu okraju (vodovod, električna razsvetljava), ter prenovil cerkev in mežnarijo in preskrbel za cerkev nove bronaste zvonove.

Goriška in Primorska

23. julija t. l. je bil ob veliki udeležbi rojakov iz Trsta, Gorice in s Krasa **Slovenski tabor na Repentabru**. Ob petih popoldne je imel škofov vikar msgr. Lojze Škerl sv. mašo v zahvalo Bogu, da so naši predniki pred 1200 leti prejeli dar prave vere. Sledil je kulturni program: pozdravi, petje slavnostni govor ter odlomek Z. Simčičeve drame „Krst pri Savici“.

ZDA

Novo vodstvo slovenskih frančiškanov. Za vodstvo frančiškanskega komisariata sv. Križa v ZDA so bili potrjeni po odloku vrhovnega vodstva frančiškanskega reda v Rimu naslednji: za provincialnega delegata, ki je odgovoren za celoten komisariat, p. Blaž Chemažar; njegovi svetovalci so pa: p. Andrej Svete (namestnik gvardijana v Lemontu), p. Klavdij Okorn, p. Bonaventura Borgola in p. Jerome Sellak. Za gvardijana v Lemontu je bil imenovan p. Atanazij Lavrenčič. Romanja v Lemontu pa bo vodi p. Danilo Sedlar.

Gorica

Višek slavnosti na Sv. Gori. Letošnje slovesnosti ob obletnici kronanja Marijine milostne podobe na Sv. Gori pri Gorici so dosegle svoj višek dne 15. 16. in 17. septembra. Slovesnosti so izmenoma vodili vsi trije slovenski škofje: nadškof J. Pogačnik, škof M. Držečnik in škof J. Jenko. Poleg njih so sodelovali pri vodstvu romanj številni cerkveni dostojanstveniki in redovni predstojniki. Zaključno slovesnost je vodil ljubljanski nadškof dr. J. Pogačnik. Za sklep Marijinih proslav so vsi navzoči škofje, duhovniki in več tisoč slovenskih romarjev skupaj zmolili posvetilno molitev Marijinemu brezmadežnemu Srcu. Vseh slovenskih romarjev je na zaključnih slavnostih na Sv. Gori ob 250-letnici kronanja milostne podobe svetogorske Marije bilo 15.000.

Goriška in Primorska

Smrt msgr. Lojzeta Novaka. V goriški bolnišnici je 30. avgusta umrl zaradi tromboze na levi nogi msgr. Lojze Novak, častni kanonik goriškega stolnega kapitlja in eden najbolj zaslužnih slovenskih duhovnikov na Goriškem. Pogreb je bil 1. septembra ob navzočnosti okoli 80 duhovnikov. Rajni msgr. Novak je bil rojen 1. 1981 v Trnovem na Krašu. Študiral je v Ljubljani, bogoslovje v Gorici, študije je nadaljeval kot gojenec Avguštineja na Dunaju. Po lastni želji je ostal v dušnem pastirstvu. Odločno je branil pravice Slovencev. Zaradi tega je veliko trpel.

Trst

Študijski dnevi slovenskih izobražencev v Dragi. Društvo slovenskih izobraženčev v Trstu je tudi letos organiziralo študijske dneve. Bili so v Dragi pri Trstu v dneh 1., 2. in 3. septembra. Prdaval so: dr. M. Poštovan, dr. V. Zwitter, dr. M. Kranmer, dr. T. Hočevnar (vseučiliški profesor iz ZDA), p. dr. Roman Tominec, dr. S. Pahor, akademik M. Sussi in prof. J. Peterlin. 3. septembra je daroval sv. mašo za udeležence msgr. L. Škerl. Letošnji študijski dnevi so bili pod geslom: „Dialog med nami 1967.“

Gorica

Goriški nadškof med Slovenci

Na praznik Kristusa Kralja, 29. oktobra, so se Slovenci prvič srečali

s svojim novim nadškofom msgr. Petrom Cocolinijem. Najprej so nadškofa pozdravili v cerkvi sv. Ignacija na Travniku. V imenu duhovnikov in vernikov je nadškofa pozdravil škofijski kancler msgr. Rudi Klinec.

Nadškof se je za pozdrav zahvalil v lepi slovenščini. Naglašal je, da dobro pozna zgodovino Slovencev in njihove običaje, njihove probleme in težave. Svoje poslanstvo med njimi hoče vršiti v imenu Kristusa, da jim posreduje njegovo poslanico ljubezni in bratstva.

Po pozdravu v cerkvi je bila slavnost v Katoliškem domu. Tu so nadškofu najprej zapeli združeni pevski zbori. Nato je zapel vsak od treh zborov še posebej.

Vrsto pozdravov je začel dr. Anton Kacin, v imenu kat. organizacij na Goriškem. V zahvali je nadškof zatrjeval, da se bo trudil, da bo utrjeval in razvijal sožitje med obema narodoma.

Pozdravno prireditev sta zaključila moška zbor Fantje izpod Grmade in zbor Mirko Filej.

Kanada

V župniji Marije Brezmadežne so 11. novembra odprli in blagoslovili hišo, ki jo je ta župnija kupila za slovensko šolo. Po blagoslovitvi hiše je bila v župnijski dvorani družabna prireditev.

UVODNIK	641	Prazniki brez kruha in brez otrok
MISEL TEGA MESECA	659	Polnost časov — Dete nam je rojeno
VZORI IN DOGODKI	651	Iz dnevnika Janeza XXIII.
	655	Intervju v tihem karmelu v Buenos Airesu
BOGOSLUŽJE	645	Molitveni namen
	664	Kje, kdaj, kako sva se poročila?
ZA BOŽIČ	647	Zlomljena ključnica
CERKEV V SVETU	642	Vsebina mednarodnega sožitja
	669	Življenje in vzgoja za železno zaveso (X.)
V DRUŽINI	672	Skrivnostna moč knjige
	674	Kakšna žena ti je najbolj všeč?
	675	Umazana slika
	677	Kdaj pričnemo z vzgajanjem?
	679	Očetovi zapiski
FANTJE IN DEKLETA	681	Anketa XXII.
	685	Dnevnik Ane Marije
	687	Danijelove zgodbe
	689	Trije za zakon
NOVICE	691	Med nami v Argentini
	694	Iz Slovenije
	697	Slovenci v svetu

NAROČNINA: Celoletna naročnina v Argentini in obmejnih državah 1.600.— pesov; v ZDA in v Kanadi 7 dolarjev; v Avstriji 125 šillingov; v Italiji 2.800.— lir; drugje protivrednost dolarja.

DENARNA NAKAZILA NA NASLOV: Antonio Orehar, Ramón Falcón 4158, Buenos Aires, Argentina.

POVERJENIKI:

Argentina: Dušnopastirska pisarna, Ramón Falcón 4158, Buenos Aires.

ZDA: Rev. Julij Slapšak, 6019 Glass Ave., Cleveland, Ohio 44103, USA.

Slovenska pis., Baragov dom, 6304 St. Clair Ave., Cleveland 3, Ohio 44103, USA.

Kanada: Ivan Marn, 131 Treeview Drive, Toronto 14, Ont., Canada.

Trst: Marijina družba, Via Risorta 3, Trieste, Italia.

Italija: Zora Piščanc, Riva Piazzutta 18, Italia.

Avstrija: Naročnino pošiljajte Mohorjevi družbi v Celovec.

„Duhovno življenje“ je slovenski verski mesečnik, ki ga izdaja konzorcij (msgr. Anton Orehar); urejujeta dr. Starec Alojzij in Rode Jurij. — Editor resp.: msgr. Antonio Orehar, Ramón Falcón 4158, Bs Aires. Reg. de la Prop. Intel. No. 843.966.

Tiska Vilko SRL, Estados Unidos 425, Buenos Aires, Argentina.

Msgr. Anton Orehar, birmovalec, med nagovorom
birmancem, botrom in rojakom

